

NAROZENI V 60. LETECH

poezie
praha
80.léta

NAROZENÍ

V 60. LETECH

POEZIE
PRAHA
80. LÉTA

LENKA MAREČKOVÁ

se narodila 3. června 1963 v Počátkách v Jižních Čechách. Jako studentka se zúčastnila autorského večera poezie v Městské knihovně v Písku a pásem ironických veršů "Ať žije společnost", za což byla následujícího roku zatčena a dva měsíce strávila ve vazbě. Za další dva roky byla odsouzena a uvězněna na sedm měsíců /1985/.

Nyní žije v Praze a pracuje jako úřednice.

Všechny její sbírky existují pouze ve vlastních opisech: "Ať žije společnost"/82/, "Sůra"/84/, "lena píseň ze slunce"/84/, "Padlí andělé"/85/, "Mrtvý underground"/87/ a "Soukromé nehody"/87/. Její verše byly uveřejněny v nezávislém časopise "Vokno"/85/ a byla zařazena do neoficiálních almanachů: "Už na to seru, protože to mám za pár"/85/ a "Na střepech volnosti"/87/.

Zde uveřejněné verše byly vybrány ze sbírek "Mrtvý underground" a "Soukromé nehody".

Tam někde je moje postel a v ní spí můj muž
Tam někde je moje postel do které se nesmím
vrátit

A dům do kterého se nesmím vrátit
Smrk na zahradě Stolek a psacím strojem
Houpací síť Kus života

Tam někde je dům který mi nikdy nepatřil
A můj muž který mi nikdy nepatřil
A moje láska která mi nepatřila jak to ostatní
protože jsem ji neproněkretelně dale do hry
a ona nevyšla

Nic víc

Sluneční paprsky šikmo dopadají
na naše ostříhané hlavy v šátcích
přes ostnatý drát

I nebe je ostnaté
Obehnané drátem
A Bůh za tím drátem
Nebe je mříží
Kterou můžeš lomcovat jak chceš

Vyprávím o tom
co bude až mě pustí
Nedovedu si to ani trochu představit

Nebe je ostnaté
Obehnané drátem
Nebe je mříží
Teď můžeš lomcovat jak chceš

Z cemballe nad mou hlavou
vylétají průsvitné holubice
malé slunce barokního večera
Zabodávají se až po oči
do nahého ramena

/cítím k nespesitelnosti tvou přítomnost/

Nechala jsem se polapit provazy
o mnoha slovech
Splývají volně kolem mých přání
Není-li jimi pohyb z kola ven

Tvá tvář je ve znamení stromu
a naše dlaně měkké a vláčné

Chceš-li lži mi teď jak chceš

U pana kapitána na stole leží
dopisy co mi psal můj muž
Je asi těžké
posoudit jejich nezávadnost

Píše v nich o tom
že mě má moc rád

Čekám netrpělivě na jeden z nich už měsíc
Pan kapitán jich má dvanáct
Snad mi jeden dá

Noc se proměnila v syrový den
UŽ nikdo nesmí spát
Den jako kus masa

Stojíme frontu na meltu kterou nikdy nestačíme
dopít
a chleba na celý den

Mlčíme
Není o čem mluvit
Můj milý na co teď myslíš
Můj milý kam se poděly tvé sliby
Dnes jsem přetrhla dvoje korále

A na vycházkách zase padal sníh:
Modlím se
Bože dej ať prohlédnou

Zatím se nic neděje

Noc se proměnila v syrový den
UŽ nikdo nesmí spát
Den jako kus masa

Stojíme frontu na meltu kterou nikdy nestačíme
dopít
a chleba na celý den

Můj milý ...

Nahé ruce stromů
se natahují k obloze
Přejí si
Poluskej mě

Tančím ve větru jako
jednonohá hvězda
Hvězda tanečnice
nad ostřími trav

Dal jsi mi letos o vánocích
madonku ze dřeva
Vyřezával jsi ji
když jsi na mě čekal
až se ti vrátím z vězení

Tvé madonka byla krásná
Měla mou ošklivou tvář
a moje pohyby ,
A moji duši

Ve mně byl kus jejího dřevěného života

Potom jsi zapomněl a měl ji někdo jiný
I s onou duší
kterou jsi jí dal

"Tvé oči jsou hluboké jak noční řeku
/vyprávíš mi o svojí lásce a pláčeš/

Chci ti říct:

Tvoje oči

jsou hluboké jak noční řeku

Ale jsem na to příliš zbabělá..."

Ty který ležíš v nejtemnějším koutě svého nitra
do něhož proniká jediný paprsek světla

Ty který se díváš kolem sebe
ale necítíš odpovědnost za to
čím pohrdáš

Nebo utíkáš

Křičíš že se s tím nedá hnout

Ty který zůstáváš i přes své občasné revoluční
nálady v zákrytu
a hovoříš o únavě nedostatku sil neschopnosti
a potácíš se v podivné ospalosti
a rozpomínání na věci minulé i příští
jimž nevěříš

Který nevražíš a pomlouváš a jsi pomlouván

Jsi moudrý a svobodný

-lze-li tak soudit z vytetovaného FREE

Který se obelháváš představou své nesmyslné
výjimečnosti
a klesáš pod vědomím zbytečnosti
a selhání

Snažíš se přežít ale to není nic
co by mohlo stačit
právě pro tenhle okamžik:

Malvez

Kaple

Smíchovský sklípek

Nonstop

Vejvodovi

Potkala jsem několik bláznů
Domýšleli se že spasí svět
Že spasí svět tím že ho uvedou v omyl
Že spasí svět tím že zase všechno obrátí

Jsme plní šoků
Jsme plní protestů a boření
Zbylo pár věcí jež jsme nestačili zničit
Ti blázni se i je snaží převrátit

Jsme plní šoků
Jsme vyburcováni
Uvolňujeme zábrany smyslnosti

Duše se nám nepodařilo uvolnit

Hledám svou tvář

Hledám ji všude okolo

Vzpomínám si že jsem ji měla

Převzala jsem tvou tvář

a svou ztratila

PETR PLACÁK

se narodil 8. ledna 1964 v Praze, kde žije dosud.
Absolvoval střední průmyslovou školu. Od ledna 1989
je bez zaměstnání.

Jeho básnické sbírky existují jenom v opisech:
"Humoresky" /80/, "Básně od podzimu do jara" /80/,
"Křížem krážem po republice" /82/, "Učňovy zápisky" /82/,
"Denní tisk" /84/, "Země víl a duchů" /84/, "Tichá
modlitba" a "Obrovský zasněžený hřbitov" /v roce 1989
obdržel výroční cenu České expedice za poezii/.
Píše i prózu. V roce 1986 vyšel v České expedici román
"Medorek", za který mu byla v roce 1989 udělena Cena
Jiřího Orteny/cena neoficiálního nakladatelství/.
Publikoval v samizdatových a exilových časopisech:
Revolver Revue, Vokno, Čtení na léto, Páter noster;
a v samizdatových sbornících: "Už na to seru, protože to
mám za pár" /85/, "9x kontra" /87/, "Na střepech
volnosti" /87/.
Jeho básně byly přeloženy do slovinštiny a vyšly v
literárním časopise Nadbradec v Jugoslávii/1988/.

Sváteční ráno

Nikdo to včera nevyslovil
nikdo nás taky nenutil
ale pěkně to v nás zahnilo
po celonočním flámu.
Se svinářem
které se člověk
naučil ve škole
musí v dospělosti
hodně bojovat
aby je překonal

Opravdu proto nejsem

Co mi to tehdy říkali
potuloval jsem se
mrzivým ránem
po továrním objektu ..
spíš jsem lítal jako
splašenej abych nezmrz
protože slunce bylo
tak ďábelsky studený
a všude byl takovej bordel
že mi z uší vylítávaly
radě bubliny bolesti...
Smrad z lakoven a mořiren
se mi zarýval do plic
rozbolavělých přemírou
vykouřených cigaret
a ostatní bednáci chodili
jakoby se nechumelilo
Opravdu proto nejsem
škemral jsem poníženě
ale dělali, že mě neslyšej

Zjevení

Scházel jsem prostornou
a prosluněnou budovou StB
v Bartolomějské ulici
s jedním mohutným vyšetřovatelem
který po celou dobu výslechu
mlčel nechávaje se ptát
své kolegy
a který mlčel i nyní.
U východu mi podal OP.
Chtěl jsem odejít
když tu mě ještě zastavil
pokynem ruky, podíval se mně
do očí a zeptal se
jestli věřím v Boha.
Trhnul jsem sebou.
Kamarádsky mi řekl
že se nemusím bát
že to není trestný.
Mlčel jsem.
No dobrá, jak chceš
protáhl po chvíli
můžeš jít.

Hledal jsem duši na hřbitově

Na hřbitově hledal jsem
svou ztracenou duši
za oprýskanou zdí
stromy bez listí
jen hroby a hroby
Usedl jsem mezi kříži
horké slzy propadávaly sněhem
cha, zmrzlá voda
mi chrastila z očí

Byla jasná noc

Kdyby mě tenkrát někdo
pozoroval
mohl by vidět, jak jsem
odešel oknem

Byla totiž jasná noc plná hvězd
venku bylo hluboké, ticho
a byl úplněk
také padaly hvězdy
a nebeská tělesa
se pohybovala vesmírem

Půjdu mezi ovce

Bojím se samoty
bojím se, že zůstanu
sám v neporozumění

Půjdu mezi lili
zaženu mraky
půjdu si s nimi
hezky popovídat
oni se však na mě podívají
jako kdybych nebyl
a tak vezmu skobu
žalostí se pověsím

Či snad půjdu do hor
mezi stádo ovcí
budu s nima každý den
na hoře žrát trávu
doufám, že mi nebudou
předčítat své básně

Opuštěný pokoj

V noci se mně zazdálo
jako kdyby se věci
v místnosti pohnuly
' Jan Ámos zaskřípal perem
jedlík si konečně strčil
do úst své sousto
Kristus na kříži zasténal
a svatá Ludmila si
poupravila šátek

Sluníčko mě probudilo
s úsměvem na rtech
kanárek vesele zpíval
dělal jsem si snídani
kanárek vesele zpíval,
úsměv mi zvadl na rtech

Dědu

Bylo to několik dní
po Všech svatých
sotva jsem uvařil čaj
a obrátil titulní list
vstoupil děda
několik let mrtvý

Měl vysokou, statnou postavu
a jeho oči byly jakoby laskavé
hodně cestoval a mnoho toho
věděl, o přírodě, o historii
utíkal před svou ženou
před komunisty, před rolinou
a také asi přede mnou
i když mě vždycky šimral
srostlými pahýli jeho dvou
zmrzačených prstů
malého smrada

Než začne den

Sám v tichu sedím
při čaji zhořklém vzpomínkami
marně se snažím natáhnout
opojný kouř z cigarety
konečně však přece jen
den ztěžkl pomyšlením

Výchova

Jednou mi jeden stařeček
s od kouře hnědými a třaslavými
prsty vyprávěl v hospodě u piva
že dělал za války v nějakém
podniku
a s ním tam dělala taková hodná
paní, Němka,
nikdy nikomu neublížila.
Když skončila válka
tak ti největší zbabělci ji tahali
za vlasy po dvoře a kopali ji
do břicha a řvali na ni ty děvko
německá, až vypustila duši.
Možná, že žijou dodnes a říkají
svejm vnoučkům, aby nelhali
a nezlobili svou učitelku.

Sněhové vločky
/sen dělníka/

Čím víc se blíží zima
člověk se zachumlává do kabátu
ohrnuje límec
strká ruce do kapes
a tím víc je přístupnější lásce
která hřeje

Není pravda
že Máj je na jaře
skutečný
pravý Máj je nyní

Nemám rád jaro
jankovité jaro
přiblblé jaro
slavnost je status quo.

Blíží se vánoce
sedí v šatně
už nepracuje
choulí se ve
špinavých montérkách
u topení
venku padá sníh
ač je teprve listopad
a ačkoli je den
svítí hvězdy...
choulí se u topení
už nepracuje
chvějou se mu ramena
jakoby plakal úlevou
musí se opatrně
pomalu, tiše našlapovat
abychom nepřerušili tu celoroční nit

Už nepracuje
tiše, tiše
skutečně je večer
skutečně padají hvězdy !

Hvězdy, červené víno a podzim

Zimní obloha posetá
zlými hvězdami
slunce a ptáci
rybníky, rákos a vítr
krajinu v říjnu
zle je z toho pomyslení

.

Na Palachově náměstí

Na Palachově náměstí
uvadl záhon rudých tulipánů
ve tvaru pěticípé hvězdy

Kytky jsou vytrženy
země přeryta
dráždí chtivé racky

Zahradníci mají plné ruce práce
se spadlým listím
všude ho leží plno

Lidé ve večerních šatech
scházejí po schodech Rudolfiny
mrtví z hromadných hrobů

Až budu v očistci

Dejte mi dívku
aby měla pochopení
vzali bysme si deku
vylezli večer nad město
tam se svlíkli do naha
zabalili se do deky
a dívali se dolů
na ty tisíce světél
tiskla by se ke mně
nad námi nekonečná prostora
cejtila by to samý
takže mluvit by bylo zbytečný
ta noc by trvala dost dlouho
než by začalo svítat
pak by zmizela
a já tam stál
jak mě Bůh vzal
sám
načež bych sešel dolů
a voblík se do krásnejch šatů
ptáci by hezky zpívali
vzduch by byl svěží
všude samá vůně
začala by nová éra

Smrt

Pole bylo pokryté
slabou vrstvou sněhu
a všude vykukovaly
černé hroudy země
jako rakve seřazené
k poslední slavnosti

Šel jsem na západ, stále za sluncem
rovné brázdy, přímky směřující
k slunci tam někde se prý spojující

Těsně nad ob. or. m se zastavila
a s poklidem, mírně se usmívajíc
čekala na mě

Imaginární návštěva

Vyšli jsme po temném schodišti
školbratřích jeden o druhého
svítili jsme sirkami u vizitek
zbývaly dveře
na kterých nebylo žádné
jméno
náhle se potíšku otevřely
vykoukla hlava
s prstem na puse
mohutně mrkajíc oběma
očima

Sešli jsme dolů před barák
a pomalu jsme odcházeli
živě debatující
ze námi se rozjel žigulík
jeden z nás zrychlil krok
a dělal
že k nám nepatří

Tak mohutnou českou prdel
jsem ještě neviděl.

EWALD MURRER

pseudonym. Narodil se roku 1964 v Praze, kde žije dosud
Vyučil se a pracuje jako zahradník.

Napsal deset sbírek, které vyšly pouze ve vlastních
opisech: "Holub na střeše"/81/, "Cypání andělům"/82/,
"Cesta z Jeruzaléma"/82/, "Mlha v zahradě"/83/,
"Odbilo-li již vezmi klíč a otevři truhlu"/83/,
"Pět kroků do tmy"/84/, "Muži, ženy, kolotoče, zvíře
a já také"/84/, "Ruce z kamene"/86/, "Hadi pod sněhem"/
"Zápisník pana Rinkela"/89, verše v próze/.

Publikoval v několika různých zahraničních výběrech
a v oficiálním evangelickém časopisu "Český bratr"/88/,
v "Evangelickém kalendáři 88" a v antologii evangelický
básníků "Zaspívám písně mému"/Kalich. 88%.

Publikoval i v samizdatových almanaších "Už na to seš
protože to mám za pár"/85/, "9x kontra"/87/ a "Dánské"/88/
Zde uvedené verše byly vybrány ze sbírek "Cesta
z Jeruzaléma", "Cypání andělům", "Mlha v zahradě",
"Odbilo-li již ...", "Pět kroků do tmy", "Ruce z kamene"
a "Hadi pod sněhem".

V PROTĚJŠÍM OKNĚ

Podívej, na stole v protějším okně
nedopitá sklínka čaje.

Podívej, otevřená okna do zahrady
i všechny dveře otevřené.

Půjdu a pozavírám všechno,
půjdu a dopiji.

Nechoď, zůstaň,
vždyť já již vidím naproti dopíjet,
vyklánět se z okna,
procházet dveřmi.

Nechoď, zůstaň.

Půjdeš-li, zůstane tvá sklínka čaje
nedopita,
tvá okna otevřená do zahrady,
i všechny dveře otevřené.

Nepůjdu, zůstanu.

Podívej, naproti
sedlí do křesel a sedí nehybně,
na stole dopitá sklínka čaje.

ALE NA NEBI

Šel jsem okolo otevřených dveří hospod.
Okolo oken domů.
Okolo stolů.

Smrtka a ďábel
s lidmi popíjeli.

Kývali na mne vlhkými prsty,
očima lesklýma zvali.

Každý si držel oběma rukama
svoje
Hakeldoma.

Každý na svém políčku zapomínal.
Lezl po zemi
kousek po kousku
oči upíral dolů.
Šeptal že hledá štěstí.
Křičel.
Řval.

Smrtka s ďáblem
lidi popíjeli.

Každý na svém políčku nacházel
strom k oběšení.

Ale na nebi zářila hvězda.

JOMU KEVEROVI

Zdá se mi sen,
příteli vyhlížený ze dveří.

Zdá se mi sen,
že všechny stromy rozkvetly.

Zdá se mi sen,
že i ty jsi strom,
tvé ruce, hustá spleť větví,
tvé oči krásně kvetou,
ve větru zpíváš píseň,
houpaje se pomalu.

Zdá se mi sen,
že jsem vránou
a na tom stromě, který jsi ty,
pomalu klovu
do mrtvé vzpomínky.

PROCHÁZKA MĚSTEM

Dívám se na stromy,
jak klidně rozmlouvají,
jak rozvážené rukama rozkládají.

Dívám se na stromy,
jak klidně rozmlouvají,
na ptáky
jak se hádají
vysoko na střeších.

Dívám se na stromy,
na klidné stromy.

Odněkud zní šepot
tichých, šťastných lidí.
Odněkud běží stíny vzpomínek
sevržit mne v náručí.

Poslouchám ptáky
jak se hádají
vysoko na střeších.

HON

Pes běžel po stopě,
cítil vůni drahého kamení.

Opřel jsem se dlaní
o hladký kmen břízy.

Pes běžel po stopě,
s očima hedvábným šátkem převázanýma.

Usedl jsem
na měkký polštářek mechu.

Pes běžel po stopě,
cítil vůni Tvého náhrdelníku.

Usnul jsem,
omámen ostrou vůní jehličí.

Pes běžel po stopě,
večer Tě dovede do zámku.
Svojí psí rukou
Tí podá pohár vína.

V dopisech nazýváš mne ženou,
snad je to tak lepší.
Hovoříš se mnou,
krev v kapesním šátku,
vykašlanou.
Tvá ruka je směšná
se svými tragickými žilami.
Píšeš mi že se ti smějí,
proč prý na konci dvacátého století
koketuješ se souchotí.
Naše vyděšené mužské tváře
na stranách knih.
Nazýváš mne ženou.

V očích dvě oblohy.

Ta nad zemí,
plná hvězd,
mapa poutníků,
jistota cest.

Ta pod zemí,
černá obloha těžká,
plná démantů,
mapa zbloudilců,
naděje poslední.

Někdo do země zasal
semena ticha.
Zalil vláhou něhy.
Ticho vyrostlo,
houpalo dobrýma rukama větví,
Stlalo opadané listí.
Shýbli jsme se,
cítili vůni
a spali uprostřed děvných hradeb
jak ptáci.

V kopcích se zatoulala stáda,
běžící útržky mraků.

U stolů stromy,
stavení plné hlasů.

A bolí rána
A ruce pláčící

V kopcích spoutaná zvířata,
stavení plné hlasů,
plné nevěst.

Dlaně jsou otevřeny do noci,
plní se teplými doteky hmyzu.
Chvilí jsem stál před domem
v němž spávám
přikryt hlubokým oddychováním.

Po obzoru projel vozík
tažený neviditelným zvířetem.
Hodiny mne volaly,
lože odestlané.

Z dálav
kam nedohlédnu
přijel kůň,
šedivý, ověšený
hvězdami.
Bělounkým závojem
na očích.
Vlhkých jak křehký
květ
vyrostlý pod voňou.

Je cesta domem zavřená,
je cesta do domu otevřená.
A stojíš v domě,
nebe nad hlavou.
Tráva je suchá
roste na střechách
a zdi jsou neživé,
podobny myšlenkám,
do oblohy
nedosáhnou.
A v okně jak v zrcadle,
kočičí postavu spatříš,
nehybnou.
Do vlastní tváře se díváš,
do kontury neosobní,
obklopen domem,
obklopen příštím pohybem
v zrcadle kočky.
A vřtou v jazyce neznámém.
A o nic se nezachytíš,
není v zrcadle obrazu dívčího.

Jako by nemoc přepadla tvou šíjí,
neboť hnán kupředu nezadržitelně,
ohlížíš se po těch vrátkách,
kterými tě vystrčili ven
a pobídlí ke spěchu.

Za oknem se stmívá
a začíná pršet.

Dešťoví skřítci chodí po římse
a učí mne jak plakat.

Mávnutím ruky zastavím jezdce.
Do dlaní vložím
kyticí slézových růží.

On pak jede
pustinou z mraků.
Putuje,
kůň zpěněný.

A daleko pak
do ruky vtiskne květy.

Kdysi dávno
jsem listoval knihou.

Před rokem
zaštěkal pes.

Včera list spadl
k mé ruce.*

Ráno prudce přělo,
večer méně.
Zítra nebe zmodrá.

Ať jsi se jmenovala jakkoliv,
říká ti teď anděl Marie
a to ta Magdalská.

Létá večer do parku,
duchovní hlad
nahradil hladem tělesným
a tak ve společnosti ptáků
loví mouchy,
a již kolik týdnů
mu nevadí že ty tvory zabíjí.

Probouzí se ráno
unavenější než večer,
křídla má pomučená,
a před zrcadlem ho již
přestaly trápit šedé vlasy
které si vyčesává.

Odchází do továrny,
již přestal očekávat dekret
který ho povýší do stavu archandělského,
již nedokáže solvinou uvést svá křídla
do stavu průzračné bělosti.

Jsou mu lhostejná pířka
která po večerech vymetá z továrny
bába uklízečka.

Jen někdy si zavzpomíná
na mládí
kdy tě Marie naučil znát tvé jméno.
ale opravdu jen někdy,
aby ses moc neradovala.

Je jako vyměněný,
od té doby co se Jerusalem
začul jmenovat Praha,
a i Magdala je prý již Praha,
i Golgota
a Getsemane
a Sinaž zrovna připojili
k obvodu Praha 10.

A tak jen chodí tiše
a v potu tváře svůj chléb vydělává.

A vzpomeň si na jeho radu!
až se do tebe zakousne ďábel,
vezmi vaňu, polej ji petrolejem,
potírej ďábla,
a opatrně ho vykruť
ve směru hodinových ručiček.

HRABĚ Z WERNAUD

Ptal jsem se hraběte z Wernaud,
kdo vlastně je, proč mi stále chodí
v patách, a on, hrabě z Wernaud mi
řekl:

"Pane Murrer -

Ledový vítr
to jsem já.

Dívce se ženu kočárem,
zuřivými vlky taženým.

Ledový vítr -
tak se jmenuji.

Mám smaragdové oči
a stříbrné vlasy,
spřežení hladových vlků.

Mám smaragdové oči
a mám lásku.
Lásku k princezně,
miluji princeznu z červánků.

J. H. KRCHOVSKÝ

pseudonym. Narodil se 22. dubna 1960 v Praze, kde žije
dodnes. Od roku 1977 je v invalidním důchodu.

Napsal devět sbírek:

"Procházka urnovým hájem" /1978-79/, "Neklid" /80/,
"Bestiální něha" /81-82/, "Jarní elegie" /82/,
"Mumie na cestách" /82/, "Valčík s mým stínem" /82/,
"Poslední jaro" /83-84/, "Zamilovaný dement" /84/ a
"Nové valčíky" /85/.

Poslední dvě sbírky vyšly společně v samizdatové
Edici pro více /85/. Ze všech sbírek, které jinak
existují pouze v opisech, uspořádala samizdatová
edice kde domov můj výbor, nazvaný "Kruh kolem lůžka" /86
Publikoval v samizdatových a exilových časopisech:
Revolver Revue, Vokno, Pražské komunikace, Fragment a
Čtení na léto; a v samizdatových sbornících: "Už na to
seru, protože to mám za pár", "9x kontra", "Na střepech
volnosti" /87/.

Zde uvedené verše byly vybrány ze sbírek "Bestiální něha",
"Jarní elegie", "Valčík s mým stínem", "Zamilovaný
dement", "Nové valčíky" a z dosud nepublikovaných rukopí

MÁM KŘÍDLA PLNÁ BLECH A MOLA
jsem anďel, který nelétá
jen někdy slétnu a židle dolů
čímž nezmizím však ze světa...
tak chromý jsem už po léta
svá křídla mám namísto berlí
jen plazím se a hledám perly
a ty pak hážu po sviních:
- tak jezte, lidé, z dlaní mých!
já krmím se zas vaším hnojem
a jediná je víra moje
že křídla mi to posilní

SPÍM A SNY MÁM SAMÉ HNUSNÉ...
proč, když vedle sebe usnám
proč se nezdáš v mých snech ty?
denně křičím ze sna: Pojď sem!
přesto vstávám sám a zpocen
s vlastní kůží za nehty...

PRACH NA KYTÁŘE S JEDNOU STRUNOU
podladěnou až k prasknutí...
prach na hlavě i pod korunou
jež rolničkama v prázdnu zní
prach na zdi, o které bláznův stín
své šablony se tiše směje
- já směju se zas jemu, že je
a že tak málo přítom stačí
- jen a bych sáhnul k vypínači;
a nebude; ... vše pro mne zmizí
i prach, ježž schválně neuklízím
prach na vše, co je k smíchu, k pláči...

KRÍŽ NA LÝCH ZÁDECH NEJVÍC VADÍ

těm, co mne pod něj zahnali...
 s dojemnou péčí o mé mládí
 teď odklápějí kanály
 a dívají se sem, zda mám klid
 čímž akorát mě naschvál ruší...
 vím, že jim nejde o mou duši
 však mám snad sloužit tělem těm
 co konejší mě mementem?!
 těm, které asi strašně hryže
 že na zádech se tahám s křížem
 namísto pytle s cementem...

UŽ ABY TAK BYL SVÁTEK PRÁCE

už aby zas byl první máj!
 tím dnem zahradní restaurace
 se jak studánky otvíraj...
 už teďka leckde natíraj
 ty stolečky mnou ošoupané
 jež říkaly mi vloni: Pane...
 a letos opět v mraku much
 zas usednu na čerstvý vzduch
 a až se stromy ztratí ve tmě
 pak nějaké dívce řeknu : Veď mě!
 no ano, ovšem - dá-li Bůh...

V PODIVNÉM, CUVĚJIVÉM PRÍSEŘÍ TONE DYT
má tvář se bojácně noří ven z řera
měsíc jde velikým obloukem po nebi
úplně jinudy, než jak šel včera

Je celý pobledlý, slabý, až splývá s tmou
spřízněně zamrkal na mne svým okem
- taky ho vyděsil ohňostroj nad Letnou
tak to vzol po nebi raději bokem

DĚSÍM SE KRAPEJÍ, JEŽ ZBYDOU VE SNĚHU
bojím se přemýšlet - krvácet na sních
zítra zas rozmotám při trpkém úsměvu
obvazy s otiskem mých dnešních básní

Zítra, než rozmočím ztvrdlý chléb v kafáči
musím se ujistit o dnešní noci
co bylo, přečtu si ze skvrny na fáci
- z bolesti zůstane jen temný pocit

Tak, jak čtou ze sazby pozpátku sazečí
já denně převracím otisk své rány
básně jsou v podivném, neznámém nářečí
- dá se jim rozumět, jen když jsou psány

NOC, NOČNÍ PRAHA - HRÁZNÁ, DĚSNÁ
 tmou rozléhá se strašné vytí
 i zvířata dnes křičí ze sna...
 jen moje okno do tmy svítí
 a lidé, v stínu záclon skryti
 už radši z pustých lůžek vstali
 své hrozné sny se dál snít báli
 sny, v nichž se sami zabíjí
 sny, které jsem svou magií
 na jejich spící hlavy seslal
 - teď ke všemu jim vyju z křesla
 svou lidumilnou árii...

ŠMÍRUJU TRIEDREM Z OKNA SVĚ OKOLÍ
 myslím, že zbytečně měnil jsem adresu
 z budovy naproti čísi zrak sokolí
 šmíruje triedrem škvíru v mém závěsu

VLEN NEPOJDU, I KDYBY LILO
 i kdyby svíci došel knot...
 mé srdce váží deset kilo
 a padá mi až do kalhot
 a vůbec mi to není vhod
 - jsem zvyklý ho mít spíše v krku
 než v labyrintu střevních klků
 znám spíš jen úzkost nežli strach...
 - dnes nesmím přejít ani práh!
 chci zůstat obut do bačkor
 i kdyby řádil venku mor
 i kdyby městem chodil vrah!

VLHKEM MI ZAVONĚL MAGICKÝ ŘÍJEN
 vítr dnes vyje jak sbor smečky hyen
 ulicí honí se spadané listy
 i svíčky na hrobech blikají místy
 ...slyším, jak ze síně ke mně skrz hroby
 plazí se do mlhy Fibichův Poém
 dupám si do taktu raz dva tři doby
 - komusi dávají poslední sbohem...

JSEM HRSTKA PRACHU ZE SVÝCH KOSTÍ
 jsem chladný popel bez urny
 a průvan, přízrak nestvůrný
 mne rozfoukává po místnostech
 a kde jsi ty? Tvá ruka, kde je?
 jen tichý vzdech se ozval tmou
 jsem popel, jenž už nezahřeje
 tvou ruku větrem rozvátou

NEVÍM DNES O NIČEM, NEZNÁM NIC, CO BYCH CHTĚL
 s kocourem na zádech ploužím se po bytě
 a marně přemýšlím, co bych si mohl přát
 kořalku? Celý svět? Věčnost, klid napořád
 holku? Tak na chvíli... A co pak, zase rum?
 už mě to nebaví! Jestli se naseru
 vyryju penisem po stěnách samé NE!
 přitom si mohu přát, aby byl z kamene

KONEČNĚ VYRAZÍM NA DRÁHU ZLOČINU
 nějakou zapadlou poštu si očíhnu
 vejdu a zasyčím na ženskou u kasy:
 Navel sem peníze, nebo ho vytasím!
 vím, je to riskantní, může se lehce stát
 že zdrhnu s výkřikem: Už mi zas nechce stát!

JAKO BYCH ZASLECHL NĚJAKÉ VOLÁNÍ

kdo by to moh věak být? - Ve čtyři v noci...
 - snad vítr za domem honí se po pláních
 snad mám jen takový podivný pocit

S trychtýřem na uchu vycházím na pavlač

- snad něčí dítě řve, či štěká v domě psa?
 ne, tohle nebude psi ani dětský pláč
 to jen má pitomost volá až do nebes!

OBUT A OBLEČEN POČÍTÁM MINUTY

- čeká mě příšerná křížová cesta
 svíjím se u dveří do klubka svinutý
 třesu se, potím se; v noci jsem nespál

Z kabátu odlétly zbylé dva knoflíky
 sotva jsem oblečen, hned se zas svlíkám
 čelo mám do krve rozbité od kliky
 - proboha nemohu! Nechci jít nikam!

Někoho uvidět, být viděn kýmkoliv
 obojí děsí mě hrůzností stejnou
 kéž bych měl vypít aspoň tak deset piv
 kéž bych měl někoho, kdo by šel se mnou!

Kdybych moh alespoň požádat kohosi
 někoho, kdo by se v ulicích nebál
 podat mu peníze, tašku a poprosit:
 prosím vás, kupte mi naproti chleba!

JARO JL ZA DVEŘMI, ZAČÍNÁ VONĚT ZEM
šilný "lásky čas", - vsutku i pro mĚ
s úzkostí z vesmíru i já sním o něze
mám chuť se oběsit na prvním stromě

Poslouchám vzdálený zpěv kosů z ulice
typický doprovod předjarních tortur
a mám chuť zhlut se, a nebo stult se
do klubka k nohám své..., koužu se do rtů...

Vždyť ani nevím sám, kterou bych vlastně chtěl
myšlenku na jednu střídám hned jinou
cítím se po-právu zcela sám na světě
svou vlastní zásluhou, nebo snad vinou?!

BYLO MI DNESKA TAK SMUTNO Z MÝCH VLASTNÍCH SLOV
jimiž furt naříkám, jak žiju stěží
tak jsem si v podvečer zašel sám na hřbitov
abych si upřesnil, co je to Nežít

...Chodím a přemýšlím; pomalu stmívá se
nemám se k odchodu, postávám před branou
a koukám se strachem na vločky ve vlasech
jestli v nich roztají, anebo zůstanou...

Slyším však hrobníka: - Hej, pane, zamykám
mrtví chtěj taky spát, běžte už domů!
...poslušně odcházím, - proboha, ale kam?!
vracím se k aleji hřbitovních stromů!

V NÁDRAŽNÍ HOSPODĚ LÉČÍM SE Z OPICE
 absence peněz mi brání zas opít se
 prašivá neděle! Mé tělo není s tvým
 procítám v Hybernské před prázdným řeznictvím

Jistě sám ďábel mne poslal sem pro lekci
 abych se pobavil dvojitou projekcí
 průhledným zrcadlem, sklem, které chvěje se
 a za ním pustý krám; Žer, prase, přežer se!

Jako bych v zubech měl hořící zápalku
 s úšklebkem cením chrup na svou tvář na špalku
 slunce, jak zapadá, barví ji do ruda
 a chodci míjejí mne s výkřiky o zrudách

Háky mi splývají s budovou nádraží
 na prasklou výlohu masačky naráží
 a vzhůru nohama lezou mi po ksichtě
 syčím skrz čelisti: Tady máš, co jsi chtěl!

Konečně vidíš sám, z čeho máš nejvíc strach
 ne z rudých cákanců na hloupých sekýrách
 máš strach jen ze sebe a ze zla, kterým jsi!
 ...vůbec si nevěřím a tudíž věřím si

Výklad svým Výkladem zrcadlí muka má
 oči si bojácně zakrývám rukama
 děsím se představy, že bych si s nima sáh
 na svou tvář, zkroucenou v štitivých grimasách

ZKUS PROSIT CESTOU CIZÍ CHODCE

proa, aby domů s náma šli
 že je nám úzko na mašli
 jak v odbržděné maringotce
 že bojíš se být se mnou sama
 a hlídat mě až do rána
 v mém strašném domě, kam jde s náma
 nám v patách jak stín Morana

TVÁŘ ZABOŘIL JSEM DO PODUŠKY

ta už je zvyklá na nářky...
 jsem pavouk v síti masačky
 ne, chci říct mušky, malé mušky
 vždyť vlastně já ji omotávám
 a tím i poutám sebe k ní
 a strop už padá k našim hlavám
 - teď zemřem, tak se nelekni!

PŘINESLAS DVĚ PORCE ŘÍZKA

v novinovém papíru
 předčítáš mi zprávy z tisku
 o Čechách a o míru

- Nevím jak ty, - já jsem v pekle
 jen se hryžu do pysků
 mrštil jsem tím masem vztekla
 až mlaeknulo o misku

Na papíře zbyla rudá
 mapa této země mé
 nečti dál, vždyť je to nuda
 pojď si sednout vedle mne...

VLČKOVÉ PSANÍ DNES ZDÁ SE MI PITOMÉ
 odporné, zbytečné, marné a hloupé
 bohužel, myslím tím dokonce i to mé
 - asi mě zblbnul vlak, tím, jak mnou houpe
 asi jsem opravdu už velmi unaven
 z okna ven upírám oči své tupé
 teď zrovna do noci, - jedu už třetí den
 aužován samotou prázdného kupé
 - vlak náhle zastavil za Starou Krčí...
 /už někdy od války v polích tu trčí/

...Na zrezlých kolejích rozbitý stojí vlak
 v něm nikam odnikud jede vrak muže
 to jsem já - zoufalý, vychrtlý vlkodlak
 vlkodlak oděný do vlčí kůže...

NECHTĚ JSEM SI POLIL KAFEM
 koncept se svým epitařem
 zapomněl jsem jeho znění
 a text už je k nepřečtení

Co teď vzkážu příštím lidem
 /pokud někdo živý zbyde/?!
 že jsem zde žil v sedmém nebi?
 - vůbec nikdy jsem tu nebyl!

Něco vzkázat? - Co a komu?!
 ty pitomče, směj se tomu!
 - u konce až budeš s dechem
 skončí s tebou život všechn!

CHCI-LI ZMIZET BEZE STOPY
nebudu se v řece topit
- uložím svou kůži línou
na dno vany s kyselinou

Zatímco si chystám lázeň
přemýšlím a krotím bázeň:
- jak, až budu rozežraný
vytáhnu pak zátku z vany?

Pomohu si mechanikou!
- spojím drátem zátku s klikou
a jak někdo chytne kliku
pohřbí mě i bez hrobníků

Jsem si jist, že každopádně
zůstane má duše na dně...
já vyteču stokou z vany
duše usne do nirvány

Hovno nelze umýt mejdlem...
to, co není, zničit nejde
jen to nic, co trápí hlavy
kanálem se neodplaví...

KRUH KOLEM LŮŽKA KRESLÍM KŘÍDOU
tím zkouším čelit svým zlým snům
neb cítím, že zas dneska přijdou
- jak Pegas bych lez na klisnu...
tak přivážu si k penisu
dvě kilovky, ať nezvedá se
- mám dost už těch svých snových lásek
a zrovna dnes chci klidně spát
a žádnou klisnu nelíbat
vždyť chudák postel - stará panna
je ráno celá uslintaná
jak obcházím svůj celibát...

KDE ŽIVOT MÁJ JE V PŮLI SE SVOU POUTÍ...
je teď? Teprve bude? Nebo byl již?!
bude mi třicet, co víc podotknouti
odpověď tuším. Netěší mne příliš...
Kdy? - Nedožvím se nikdy, nechcípnu-li
kde život můj byl se svou poutí v půli...

OZÁŘEN SVÍCENEM KOUŘÍM DÝMKU V KŘESLE
má ruka visí s opěradla sklesle
a v zrcadle, jež halí černý klot
zřím jen své nohy bez punčoch a bot
neboť jsem ve smutku a sedím bosý
- mé tělo za mou duši smutek nosí

I JÁ UŽ TUŠÍM, ŽE JSEM TADY JEN HOST
přestávám věřit ve svou nesmrtelnost
a právě pro mé sklony věrolomné
začíná věčnost ztrácet zájem o mne

JSEM NEZVANÝ HOST VENKOVSKÉHO BŘEZNA...
i když mne nikdo z pozůstalých nezná
mám dojem, že se mladé vdově líbím
...popíjím punč s úsměvem samolibým
a záhadným jak úsměv nebožtíka
jak dutý smích při zatloukání víka

VÍT KREMLIČKA

se narodil 26. října 1962 v Praze, kde žije dosud.
Absolvoval gymnázium a nyní pracuje jako operátor
u počítače.

Vydal v samizdatu tři básnické sbírky:

"Autentick, kulovátor"/82/, "Zvonění"/83/,

a "Oblouk" /Edice pro více 84/.

Publikoval v samizdatových a exilových časopisech:

Violit, Páter noster, Revolver revue, Vokno a

v samizdatových sbornících: "Už na to seru, protože
to mám za pár /85/, "9x kontra" a "Na střepech volnosti"
/87/.

Píše i prózu, která je otiskována v časopisu Revolver
revue.

Někdy publikuje pod pseudonymem Vítězslav Sval nebo
Křemenáč.

Zde uvedené verše byly vybrány ze sbírky "Zvonění".

džbán /manželům Křížovým/

já náprotí bezvadná schrána jsem
pyšním se zahnutým ocasem
co ve mně končí a začíná
je přednost má i slabina

bojím se bojím přijde den
který zná samotný Pán Bůh jen
kde moje krása zvonivá?
dítě se vrací bez piva

Po půlnoci II.

Sice jsme se stínem zůstali spolu,
avšak náš vztah již není tak upřímný
a průzračný jako dříve. Přes den se toulá
kdeovíká, takže ho nevidím třeba celé
odpoledne.

Nedavno přivedl své přátele.
Seděli jsme v tichu až do svítání;
ani jsem si nevšiml, kdy přesně odešli.

kausalita

poslouchejte dobře, holoto!
je-li toto mámou tohoto,
co bylo tátou potom?
popřemýšlejte o tom.

na otázku odpovíte sami:
táta mámou táty, máma tátou mámy.
a lze to říci o všem?
pochoptelně. ovšem.

x x x

Bez sebe se neobejdu.
 Jsem prámem i kapitánem,
 starým hadrem, také pánem
 převlečeným za obejdu.

u piva II.

povídala jedna bába
 že mě přejede
 že to dělá stručně ráda
 byl jsem bez sebe

povídala Na moment
 Madam pohoní
 vodnesla mi instrument
 hrom do ní!

nřóní

dvě koule šedá zjevení
spatřil jsem ve snu čarovném
kterak se v hlubině vznášejí
i já

jak prapodivné souhvězdí!
jen já a koule tajemné
nemám se snových přeludů bát?
tak dál

jen žádný strach jen žádný strach
dva hlasy septly duši mé
bezvadný obsah slibuje tvar
sud jsem

ve chvíli jako oka mžik
odkryly nitro dokořán
kéž byste mohli spatřit též
ten div!

nocturno

nebe se pomalu ke světlu navrácí.
 abych nezuspěl nějakou legrací
 na měsíc koukám. a čekám.
 občas si sňanu někam.

rozmluva hlíny s hrnčíře

uznej, že mohu ti darovat tvar.
 a snadno. hlíno, nelži!
 máš pravdu. jenomže žár
 a ne nadlouho přinutí ke lži.

Po půlnoci III.

Ó, jak jsem tichounký! Ó, jak jsem vlahý!

Bílím podél řeky, chodila se jenjen do-
týkají prosené trávy.

K lesíku už to není daleko. Vyplaším sr-
ny, ony mne též.

Noc s lemury

Podél mlky usínaje

čítko skryl mi znoj:

lečných lemurů šerý roj

z mé hrudi úkoj seje -

svist a šustot ve větších,

šeptání. Též tichý smích.

marie

marie. marie

jméno začíná jako matka
R prst vztyčený k nebi je
a nakonec vrátka do ráje

martha se jmenuje moje matka
do ráje vedou jen jedna vrátka
ke kterým drží klíč marie.
tak martha nebo marie?

nejisto

potrhlych stínů rej
ve městě mužů žen
zní nocí sten
zní nocí haló! a hej !

zní nocí hvízd
myš? nebo pták?
tak či tak
obratme list

jsem pánem; pánem jsem?
ó pravdo jméno jmen
ach! stínů kolotoč
a myší v trávě hvízd
nevnímám jen když moč
pouštím svou pravdou jist

Jezero stinné

Jez ro stinné mlčící sosny vroubí.
Stříbrná Šavle na vlnách se houká.

Ty vlnky byly způsobeny mnou; če-
řím hladinu rozvážnými temy. Chla-
divá voda mi hledí krk, prsa,
břicho, panensky klín i zěda.
Obrátím se již ke břehu? Ano.

komín k ostatním komínům

vzkazuje vám komíník:

"všem komínům vřelý dík
ze to, že i v bouři
klidné jsou a kouří."

mé štěstí

je štěstím
v naší zemi žít
a neštěstím
to štěstí mít

/ v

LUKÁŠ

MARVAN

se narodil 4. dubna 1962 v Písku a mládí prožil v Praze,
kde vystudoval gymnázium a Vysokou zemědělskou školu.
Dnes bydlí ve Velkých Popovicích u Prahy a pracuje
v Praze jako operátor u počítače.

V roce 1988 vydal v samizdatu sbírku "Úsměv pro
drátěnou veverku".

Zde uvedené verše byly vybrány z této sbírky a z dosud
nepublikovaných rukopisů.

FIALOVÁ HVĚZDA

Prošly pod světlem hodin
A dolů
Mezi holými
Na žluto natřenými stromy

Minuly psi štěkot Hovna v opuštěné čekárně
A u jezírka o sebe škrty jejich ruce

"Viděla's ty jablíčka?"
"...trochu jsem asi chtěla..."

Rozházené
Schody se šklebily krokům
Dech zůstal na špičkách
Když se k sobě přitiskly

Ve zdech se třásl elektrický proud

Všechno se rozmazalo
A rty sjíždějící po tvůři
Se tolik podobaly slze

"Teď už jsme asi
vobě vadný
Terezo."

STOŽÁR

Letěla's dlouho mezi hvězdami

Potkávala's písek

sníh

A v dálce byly vidět zvony jak tiše odpočívají...

Mít rád studené stromy

Letět vzhůru prázdnými žilami...

Na stanici jsme neutíkali

Foukal noční vítr

A velký domek bývalého spolužáka mě trochu děsil

Za osamělým oknem

Zářila televize

A tys řekl že mu předevcírem utekla žena

Jako měsíc stál v mraze všechen kouř

Z drátů visela drobná postavička

Štěkáni neutichlo

A já cítil že s nočním nebem

něco z nás odchází

Hvězdy se proměnily v sníh

Z jednoho stromu

vyletěl krahujec

a čekal

Svítalo

Paní z domu na rohu

Se před nedávnem utopila v rybníce kam jsme se Simonou

chodili krmit labutě

Nevěděl jsem že mluvím i o ní

Když jsem Simoně vyprávěl co všechno pluje pod ledem

Venku pořád sněžilo

A pořád nikde nebyl sníh, ..

Včera mě v prázdném bytě zastavil vjkřik

A dnes tenhle pokoj vypadající jako zahrada...

"Koupíme si víno" řekl jsem

A stejně jsme se pak pohádali

Šimona spala

V televizi mluvili o AIDS

Někdo řekl že by za to dával provaz

LEVIHART NEBO LEOPARD

V noci ho pak probudili
Červená štěrbinka
"Něco prej, že se musí někdo -"
"Řekni něký ména."

...

Ještě chvílku ležel
Tma rychle zmázela
Zeshora
Tikaly klíče
Pod stropem
Se modrala voda

"Levhart nebo leopard."

Řek

A modrá štěrbiná vystřelila hvězdičku

"Nebejt tady."

Řek

A krev mu padala do krku A mlátila a mlátila

"Já ne."

Řek

Foukalo

Tma

UŽ se zase vracela Červená

Štěrbiná zaslzela

A někde z nebe vykroukla veliká hlava - "

"Já ne."

Řekla

HODINKY SE TROCHU USMÁLY

Ranní

Vzduch se světly

Mu studoně naráží do očí

Nějaká siréna

Se ztrácí v něčím hlase

Kroky červené posunují chodník

posunují chodník

"Prášky!"

Ranní

vstávání mu nikdy

nedělalo potíže

"Vyjít o dvě minuty dřív,

stihnul bych devatenáctku

a byl bych byl..."

Hodinky se trochu usmály

Nemůže si vzpomenout

Co se mu v noci zdálo

Snad krev

A trochu

se mu motá hlava

Žluté listy se blýskají

Černá

"Je doufám šest."

Zábradlí

Zima

A smrad od řeky

Někde daleko vepředu jdou jeho oči

Nějaká melodie zní v uších

Plesk "Do Prčic."

Viděl se v zrcadle

Záchodky se probouzely

Někdo

ho potkal

Autobus najížděl až za dvacet minut

Rozednívalo se

A on ležel přikrytý jen novinami

Které nadzvedával vítr

PŘESTAT SE BÁT

Jen studené červené slunce

Kostel na náměstí
Mí připadal jako poslední
Opravdová věc v Říčanech

Tu noc padaly hvězdy ,
I když jsem si nic nepřál
Z vedlejšího pokoje
Se ozývala Mirčina televize
A vítr
Napřed Jakoby venku jenom chodil

"Já se vážně
bojím a chci mít normální zaměstnání."
Připadal jsem si jako hloupej
patetickéj rytíř
"Já se ale nechci celý život bát."
Hloupej patetickéj rytíř
kterej má pravdu

"To když něco střelíš,
tak vnitřnosti si můžeš nechat."
"To podle zákona patří tobě jako střelci."
"Ale tím to nekončí."
"Pak musíš koupit flašku rumu,
že si střelil a ostatní taky koupěj
a nesmíš jít před půlnocí domu
a ještě přide harmonikář..."

Jen snít
A studené červené slunce
Ráno jsem obešel cestu
Za okny celou noc hlídal vítr
Mezi domky na kraji
Teď byla jiná krajina

Odpoledne vedle mě u pumpy zastavil autobus

Jenom se dívali
A celou dobu spolu nepromluvili
"To bylo jednou v Bakalářích..."
Vláďova sousedka vůbec nevychází z bytu
Při záchvatu
Jí sanitáři omylem píchli dvojnásobnou dávku

Pečovatelka nechce nic dělat
Že má hodně nechodících
Kdyby jí to zase píchli...

Slunce jako pomeranč

Slunce jako japonská vlajka

Když se mi dlouho dívá někdo do očí
Zdá se mi
Že najednou jdeme proti sobě
Něco praskne
A všechno dřívější bude pryč

Nejkrásnější je...

Stromy ležely něžně vedle sebe
Erzo ráno
Padala hvězda
Studenou oblohou
Zmrzlou trávou
Korunami stromů
Pořád jsem si něco přál

VYFOUKNEŠ KOUŘ

V deset už to volvo před Evropou nestálo

Majáček

Kropícího

Auta

Roztáčet

Chodník

Stromy

Obličej

A ty's na nikoho nenarazil

V deset už před Evropou nestálo

A tebe napadlo

Že

V Rostově by mohla sedět Kateřina

"On byl najednou jedinej solidní známěj,
kterýho jsem měla."

...

Chvilí jde vedle odraz ve skle

Vůně stánku

A papír

Co vyskočil z koše

...

Vždycky's měl chuť

Ohmatat jazykem

Ten její

Předkus

...

Zvedáš sluchátko

A tón

Jakoby vplul

Do proudu aut

"Čau"

...

V noci na dnešek se ti zdály samé kreslené filmy

...

"Čau"

...

...

Ale možná

Byses mohl svézt

S těma Němčourama

A něco by...

...

Chvilí jdou vedle výlohy

Šaříková

vůně

A pořád

Ten papír

"A ty kalhoty, by byly fakt perfektně."

Opravdu

Jsi ještě na nikoho nenorazil

...

"Hele a..."

"Pamatuješ na tu v Astře, jak vlezla na náš hajzl
a chtěla nám nadávat?"

...

Vyfoukneš kouř

A na protějším chodníku

Se o někoho

Roztrhne

Z toho filmu

Už si pamatuješ

Jen jak slunce odbarvilo trávu

A ona řekla

"Ty jsi ale ošlehaný"

...

Na Václaváku tě to ponoří do hlaseů

A tam dole

se dostaneš

Mezi dva modré jazyky

Díváš se na hodinky aute obličeje

Chvilku jde vedle
vzdálené houkání...
Zachytíš gesto nebo odlesk -
- Ne
Vyfoukneš kouř
A půjdeš se někam napít

V Rostově by mohla sedět Evelína
"Čau"

...

V deset už to volvo před Evropou nestálo
Majáček kropícího auta roztáčel chodník stromy obličej
A ty's na nikoho nenarazil

NA PODZIM SE OTEVÍRÁ KRAJINA

Bílé skvrny a tma

Pod nohama

Domky ve stínech

A vycházející...

Padaly teplé zamračené kapky Nahoru
někdo vystřelil krev

Za lesem sílilo moře

Když spadl

Zabalil jsem ho do zástěry

Bylo to

Jako když mi při večeři proskočila pusou

A já se jí bál

V zahradě se kolo proměnilo v prase...

Scházeli jsme se do kouře oblouků

Ven

Trčely jen stromy

Vlastně jsem ho chtěl pořád zahodit

Žlutorůžového ptáka

Jmenoval se línýnek Padalo listí

Plakal

A chvílemi umíral

Plakal jsem pro něj

VEČER A RÁNO

Snědli želvu

V kuchyni
voda pruhovala okna Černě se
třpytily Někde
Bylo světlo
Kapky
Stropy čuměly
Světlo žlutě bouchalo
"Víš co sou to zdi?"
"Tam lezou myši a všechno."
Chtěli čaj
Cink
Cink
Kabáty tiše bloudily
Jako škeble se pohupovaly

Pak vlasy
Vrzání
Stíny
Šeptání

"Čau"

Ráno na sních vyšli tučňáci
Svítilo slunce
bylo toho hodně
O čem jsme spolu chtěli mluvit

SVĚTLA NA STROPECH PODZEMNÍCH STANIC SE PROPLÉTAJÍ

Zvonek zvoní

Kuchyň

Předsín

Dveře vybuchují do zlatočerveného odpoledne

Na zemi se ještě povalují kroky

"Nebyl jsem tady"

Je na lístku pod rohožkou

...

Někde v ulicích vyatřelil výfuk

Slunce se zapaluje o padající listy

Hledám tě po nádražích a rychle střídám tramvaje

Kousky rzi se rozpadají při dotacích

Uleháš na staré dveře

A kouř z ulice

Tě zděšně škrábe v krku

Sjíždím do metra

Hledáš mě mezi hromadami sutí

A výstražnými lucernami v průjezdech

...

Světla na stropěch podzemních stanic se proplétají

Vlaky jeden za druhým padají do tunelu

Jdeš proti směru schodů

Zdvíhám sluchátko

Odpoledne letí kolem

S rozmazanou tramvají

Foukáš kouř do drátěného krytu lampy v lešení

Automat na džus zakoučí

Odlesky

Napínají kolejnice v dlouhých ulicích

Po nadjezdu přeletěl autobus
a zmizel na obloze

A já se pokouším
Chytat noční světla
na střenku nože

Hledáš mě v parku
Objevil jsem spící dům z brečťanu nebo lahvových střepů

Hledám tě v parku
Pomáháš někomu pod lampou
Prohrabávat popelnici

Světla na stropích podzemních stanic se proplétají

Automat na džus zahučí

A kdesi hluboko v padající mlze se převrací noční město

Světla se rozlévají níž a níž
Rohy jsou ostřejší

Všude je ozvěna
A dva pozdní chodci
O ní občas
Zavadí unavenými hlasy

VŮNĚ

Klíčová dirka řeže tmu v chodbě
 Dveře vybuchují světlem
 Někdo s rozpleteným copem
 A okrovýma nohama
 Ohřívá čaj

Vyprávím jí
 O vlhkých zdech ve sklepe
 Dílé barvě v metru
 A dotecích cizích lidí

Říká že mě určitě
 Potkala dole

V rádiu se zelenají listy
 Jí
 se třpytí oči

Bzučení z mucholapky
 Mi vrací pocit z včerejšího snu

Muchlá v dlaních cop
 A poslouchá můj usínající hlas
 Včera se mi zdálo o vůni nenarozeného dítěte
 Na dně hrnku zbylo trochu cukru

MOŘE NAD MLHOU

Mít rád velryby
Přišel bych na břeh
A sedl si
Kousek pode mnou by spaly

Padalo listí
Šel jsem do práce a jako vždycky
Byla vlastně ještě noc
Vyhýbal jsem se stínům a postavám
A toužil ležet nahoře jako měsíc
Zkrásnělý samotou
Dívat se přes koruny stromů Na něčí cestu

"Ano to je vaše právo inženýre,
nejít volit,
ale právo podniku je zase s vámi nepočítat..."

Být nahoře nad mlhou
Viděl bych jak plavou sochy
Na morových sloupech
Čím níž bych klesal
Měnily by se v ostrovy a útesy...

"Řekněme,
lidi si řeknou
nechce,
je chytrej člověk a tak my taky nebudeme..."

V noci pak jen černá kotlina se světly na okraji...
Černá voda rozbitého potoka...
Musíš se smát a říct

"Nejlepší na krysy jsou psi,
jsou přítulný a chytají je jak ďasí,
já jim říkám zlatý lišky, protože voní
jsou takový zlatý..."

Hvězdy se svými vzdálenými světly...
Poutník větrem a listím

Stromy pomalu odcházejí
Kolem samot s mechovou stěchou
Za měsíčních nocí
Některá prasata zešílí
A přibližují se k lidem

Kolikrát

už jsem chtěl

Nasednout do auta v noci

Letět

Minout sloupy a krajinu

A někde ve tmě mezi stromy to rozbít

A zabít se

Na černě travnatém svahu

S osamělým světly

A oslněnými stromy

Potom by vyšlo slunce

A Šimona by mi do pokoje

Přinesla můj obličej

Mít rád velryby...

ANNA LEMONOVÁ

pseudonym. Narodila se v září 1965 v Praze, kde žije dosud. Absolvovala střední pedagogickou školu a nyní pracuje jako operátorka.

Nikdy nepublikovala a její básně existují pouze ve vlastních opisech. Nejsou shrnuty do žádné sbírky.

ZHASNI

Zhasínej květy kaštanů
protože spím.
Zavolej vítr
ať mi zazpívá
to svoje vobehraný
zatraceně ukňouraný
blues.
Zamykej mě před toulavým psem
abych
se nešla toulat s nim.
Protože ještě neznám
cesty
toulavejch psů
a víš, že já chci
znát VŠECIHO.
Zhasni už sakra.
A nehraj
ať se nevzbudím.

VZDYCHÁNÍ

Lásko má tajená, miláčku bez jména,
zůstávám bezcenná

pro tvoje sny.

Lásko má skleněná, má paže znamená
šál pro tvá ramena

příliš těsný.

Kladu ti za vinu, že neznáš tóninu
mých tichých pokynů

kdy mě máš chtít.

Má lásko z papíru, stříhaná na míru,
obrátím na víru

tvůj slepý cit.

Lásko má vysněná, naděje bez jména
víš co to znamená?

Budu tě mít.

MALÁ NOČNÍ

Tahy noční Prahou, to je klasika.
 To znát, a každý ráno umírat
 a večer táhnout znova
 jak stěhovavej pták,
 pro kterýho teplej kraj
 je zakouřená putyka,
 kde můžeš poroučet jak pán,
 když ti kapsa řádně šustí,
 a meditovat vo blbostech.
 S kamarádem, kterej tě nikdy nevopustí
 a jmenuje se alkohol.
 A utopíš v něm každěj bol,
 co by tě držel snad,
 když nemůžeš spát,
 a nevíš, kudy dál.
 Tak se sbal, A běž.
 Běž pít, co hrdlo ráčí.
 A připadej si jako král.
 Ty kolem, ty jsou všichni stejný
 a vědí vo co kráčí.
 Tak na co čekáš, když ti nohy cukaj?
 A v krku ti sedí šváb.
 Taková černá mrcha.
 Tu musíš prostě spláchnout.
 Správně! Teď si na to káp.

BLUES O OCHOTĚ

Když pingl cejtí prachy
tak má záda gumový
a úslužností fialový
žily na nohou.

Poníženě čeká,
co host z kapsy vyloví,
spropitný je na ochotu
dobrou zálohou.

Von má snad páteř z drátu
a v zadku vrtule
jak tu sviští po lokálu
dělá se mi zle,
ale hraju dál.

Když pingl cejtí prachy,
nenechá se urazit
a modrý z nebe na podnosu
to je jeho čest,
leč zahrnuta v ceně
a teď si budem kvít,
pro pár blbejch papírků
jde asi hodně snést.

Jak se láme v pause
no to je přece hnus!
Jo, kdyby mu to zůstalo
a chyt ho hexenčus,
to bych se smál.
PANE VRČINÍPLATIT, PROSÍM!
Nebudu hrát dál.

PO FLÁMU

Noční můra ze sna tě budí.
 Ta láhev byla hrozně plná.
 A hrozně veliká.
 V žaludku tě ještě led studí,
 a nikdo nepařídil budíka.
 Tvý šaty ležej, kde z tebe spadly,
 na jazyku převaluješ ten divnej sen,
 co nevíš, jestli se ti vůbec zdál.
 Začíná nověj poopiční den.
 To byl zase bezvadnej mejdan.
 Proč ses na mně tak podíval?

ZÁPASÍM

s tichem prázdné sklenky od hořčice
ve které ještě před chvílí
rezavě voněl rum.
Nejnestydatější ze všech tanečnic
teď tančí jenom pro mne
kankán zavilých cyniků
na ostří
kuchyňského nože.

Počítám popěvky
beznadějných úspěšníků
na nekonečné pouti po zádech druhých,
kteří si z horních pater pyramidy
plivou vzájemně na hlavy.
Zápasím s tichem prázdné sklenky
na úpatí
s ohnutým klíčem
k bláhové smířenosti
v rozpálené dlani,
která se pomalu svírá
v pěst.

TENKRÁT

sem kašlala na svět
a zalejvala kytky,
a rozdávala kýchče přátelům.
Tenkrát sem nosila boty po babičce
a dlouhý vlasy
a kouřila jednu vod druhý jako velká.

Kašlala sem na svět
a namáčela jazyk do ryzlinku
a nějaká politika mi mohla bejt ukradená.
Jenomže tenkrát to ještě šlo - kašlat na svět
a dělat, že sem jako velká.

ODCHÁZÍM

Odcházím potají, můj milý lokaži.
Až se mě zeptají, nebudu lhát.
Přísahat na věrnost,
přiznávat průměrnost,
pořád se smát,
tajně si přát,
plánovat, nezlobit, nelítovat.
Odcházím potají, můj milý lokaži.
Až se mě zeptají, nemusím lhát.

DÝCHNI NA ZRCADLO

Dýchni na zrcadlo, co tu ukazuje
tvoji ubohost,

tak krutě přibitou ve zlaceným rámu.

Dýchni na zrcadlo,
ať ztratí na ostrosti ty vrásky,
co tě hyzdí.

Dýchni na tu unavenou tvář,
a z flámu, co jí poznamenal sinelostí,
zbyde jen pár vzpomínek

a další rýha u oka.

Ta noc byla dlouhá.

Ta noc byla divoká.

Ta noc byla unavená, jako dneska
tvoje stará mladá tvář,

když s úžasem se dívá do zrcadla.

Opona spadla, láhev je dopitá

a z vodovodu crčí na tvé provinění
očistná symfonie odpuštění.

Zrcadlo teď hyčká odrazové sklíčka

úpadku ducha i těla.

Dýchni na zrcadlo, aaby umlčela svoje znechucení.

PŘINES MI RŮŽI

Přines mi papírovou růži
a posaď mi jí do vlasů
vobejdu se bez štrasů.
Míváť taky vobčas pocit viny,
že je všechno jiný,
než má bejt.
Už si někdy viděl mrtvý stromy?
Už si někdy viděl padat domy?
Už ses držel vosnatýho drátu?
Už si viděl brečet svýho tátu?
Měls už vůbec někdy pocit viny,
že je všechno jiný,
než má bejt?
Přines mi plný hrsti štrasů
a nalep mi je na kůži
vobejdu se bez růží.

ZELENÁ ARMÁDA

Obézni stařena v náručí svírá
vosum zelenejch trpaslíků.
Provázek s uzlíky na čele století
období křiku.
Co je tu proboha k smíchu?
Panáček za pětku postává na stole,
bylo by na draka
kdyby byl sám.
Postav si armádu.
Stulíš se do koutka,
přidáš se k nám. Překrásnej klam.
Zapni si knoflíček. Obejmi bližního
Neboj se, že se ti budou
smát.
Hraj si svou úlohu, schovaná
do rohu.
Dejchej ten protivnej prach
z nohou
bílejch pavouků na stěnách.
Je to past.
Když žustí listí
stařena pustí své trpaslíky
do trávy pást.

ANNA WAGNEROVÁ

pseudonym. Narodila se v září roku 1962 v Praze, kde žije dosud. Pracuje jako knihovnice.

Vydala sbírku "Geniální vystoupení" /Edice pro více 84/
a publikovala v samizdatových a exilových časopisech:
Revolver Revue, Páter noster, Fragment a v samizdatových
sebnících "Už na to seru, protože to mám za pár"/85/,
"9x kontra"/87/ a "Na střepch volnosti"/87/.

Zde uvedené verše byly vybrány ze sbírky "Geniální
vystoupení" a z dosud nepublikovaných rukopisů.

Jako by

mi někdo četl přes rameno
kdekoliv

se schovám mám vás s sebou
jako stíny kradete se tiše za mnou
ach

cítím vaše rudé našlapování
stopy zrady
vystylají mi zevnitř břicho
sebedelší kabát

neskryje
to, jak jsem rozdupaná
sebedelší ulice

nepohlť
mou rychlou chůzi
a kroky se odrážejí

ryčí
jen Vaše bestiální blízkost
vlaje mi v patách
Úží mě, jako by

řečištěm
prchala

jediná slza
proti proudu
své minulosti

Jak rychle se propadám!
 Dítě křičí ze spaní
 volá jméno
 a já
 jméno nikdy nevyslovím
 ve strachu,
 že by mě někdo slyšel
 Začínám kňourat
 nachávám si otvírat dveře
 a milostivě
 platit v hospodě
 zakletá ropucha v princeznou!
 Na rozdíl od přítelkyně
 žabiček
 nemusím okouzlovat
 jenom plovacím blánama
 a bradavicema
 z šatů nad něžným krkem
 vznášejí se půjčená královská koruna
 a přesto se cachťám v tůňce
 mlátím sebou
 jak přerostlý sumec
 a kalím vodu
 poctivým ropuchám

A ty se zamotáváš
sám už bez vlasů,
jak bílá nit, která nic neudrží,
ovíjíš stoneček rukou
a toužíš přes stůl
s obočím jako rezervaný most
sahám po tobě
protože lásky dost nemám
plním tě svědomím

Vyspala ses s věčností
 - strašná bolest,
 místo naplnění rve ti z těla útroby
 Láskou
 prohýbáš se v krvi
 Bílé postavy sudic cvakají
 malými železnými předměty
 zcela arytmiicky
 do přibojе moře
 a přes hukot vln se vzneseš
 nad posartný klášter s jezerem
 kam tiše šustící právě
 přistála labuť
 důstojně zlomeného krku
 Zatím co se tvé vědomí
 od ní vznáší
 k úbělu nebeské měkkosti
 pořád ti znějí v uších ty něžné
 doteky kovu o skleněný stůlek,
 čisté ruce muže
 velmi suché, bez jediné kapky krve,
 když se přehluboké peřiny staly
 tvým menším nebem, po spojení
 se smrtí,
 před životem

Toužím nabrat výšku,
ještě než se stane bělost všeobecnou,
pobývat mezi barvami tak jako beránek,
nejbělejší a nejvyšší mrsk,
který se může prokázat krví

Zaslechnu oď země z dílky jen slabý step,
snad dusot kopýtek
pak vzdušné přistání hebkosti na vodě
jako když tlačí tě
na břeh a do polí anebo pod stromy
jakýsi suchý Bůh

Tmí se, je ostrý vzduch, a i když nic
nebolí
za řekou hroutí se
dny tvojí svobody

Dva světy
aby jeden netrestal,
dva muži,
aby jeden nepřestal
poklusevat vedle svojí
kobyly
Běda
- oba světy se jí spojily.

Panna

Cítím to až na dně svého života

zadek mě táhne k zemi

jen oči jihnou

a počítají sebevrahy

nemohu říkat:

Dobrý den má milá *

jak se vede?

a polykat:

Tuto noc jsem

strávila s Tvým

mužem

Všechny že odešly ti lísky?
 Která je jedna?
 Jediný konflikt
 máš se svou ženou?
 Hlad
 Noc Ty
 Ráno Jiný
 chtěla bych dovolenou
 Jedno podzemí
 vyšetřováno undergroundem
 rytmus úpadku
 Strhující hudba
 Tygřím skokem vpřed
 /podřep, ruce zatnout do vzduchu
 a nádherný let/
 Dopadneš vždycky jen
 na milovanou ty tost
 Co bude zítra
 zajímá mě ještě
 co bude tuto sobotu
 počítám neplodné dny,
 abych se mohla vykašlat
 na roky
 které mám před sebou

Průvod nádherných Vagín,
některé zdobí se hlavou
Pěstují Mýtus o sobě,
při běhu na útěk připravena
Couríš své šaty za sebou,
jak přebytečného muže
princezno
Pěstují mýtus
a tobě pravím;
"Suché a slunné ženou se vínoce
teplem bytových útrob
ví-no-ce
Pro tebe?
Važ-no-ce
Že milují tě ovečky?
A tebe tvoje žena?
Ty bys chtěl přítelkyni?"
Procházím pustým patrem
- dírou v domě
v županu, jak ta nejprodejnější
a slyším hučet televizi,
kde Mýtus
jak pes se schlíplým ocasem
upírá své zářivé oči do šera
Jsem tvoje žena,
v průvodu veselá
ale v noci
vždy znovu přistižena

SOUDRUŽKA

Vplula jsi jako bílý pták
Velký dort
bývalá žena

A splíchl tě okaužik
- podágro
Tajně si pod stolem zouváš
své nádherné boty
ze dvou mrtvých zvířátek

Tvoji soudruzi
jako zoubky zipu
sedí
a cvakají
když jede člunek
naspavosti kolem
hodnocení:
Zázrak má vlastní Jáno
konkrétnost v zájmech
Soudruzil
/Jeden je i hluchý
přešeptávají mu zivěry/
Sebekritikou do hlubšího
hnoje
vědomí zbytečnosti

Kocná tu sedí
a krypta se kouřem halí
rodinná hrobka
zas spěje k zadýchání

JÁCHYM TOPOL

se narodil 4. srpna 1962 v Praze, kde žije dosud.
Absolvoval gymnázium, pak pracoval / kromě jiných
zaměstnání/ jako topič a od roku 1985 je v invalidním
důchodu.

Vydal několik sbírek v samizdatu:

"Eskymáckej pes"/82/, "Stěhovavá tvář"/83/,
"Noty pro podzimní bytost"/Edice pro více 84/,
"Náhodnejch 23"/Edice pro více 85/, "Vlhký básně
a jiný příběhy"/88/ a "Krajina a Indiánama"/88/,
přičemž poslední tři jmenované sbírky vyšly
společně v roce 1989 v Edici "Studia RR" pod
názvem "Miluju tě k zbláznění".

Publikoval v samizdatových a exilových časopisech:
Violit, Revolver Revue, Fragment, Pražské komunikace,
Páter noster, Čtení na léto, a v samizdatových
sebnicích: "Už na to seru, protáže to mám za pár/85/,
"9x kontra" a "Na střepech volnosti" /87/.

Některé jeho sbírky vyšly pod pseudonamem Jindra Tma.
Zde uvedené verše byly vybrány ze sbírek "Eskymáckej
pes", "Noty pro podzimní bytost" a "Miluju tě k zbláznění".

alcholickej kánon
šlehnutí, různý slova
dotýkám se pod stolem tvý holky
hledíme se koleny
nijak jemně ale vzájemně
co: je hlavní,
nemusím sledovat zákruty
obvyklého rozhovoru,
umím to nazvat
je to kriminál a blázinec
o čem se bavíme,
mé už snad nechali
po tobě jdou

jistoty kapou
jedna za druhou,
žíly mají kýly
a hlavy stíhy,
poeta sem a v rozkvětu
ty majore v rozšepu,
a jednomu upřímně jsem rád
už tě zavřou
s touhle kráskou
denně budu spát,
kurva vole ach jo
tv pořádně by sis nejinak
kurva vole ach jo,
až abych chcišnul

v adresáři

v adresáři straší mrtvá žena
prašivý hrdzou pojídá její telefon
muž píící lyriku
"šestnáctistovkové kníže"

ve vzduchu se zatřpytilo tělo
svítělo do vody
"ty ses mi zjevila
jak šílený motýl"

a svět ti ušil šaty hrobu
dřevěný pyžamo
v řeči zaživa:
"nevaří, nebudu"

tajemná sezóna

netešni nad svojí chorobou
 pár let po tvý smrti
 budou znarodlnený a povinný
 v tomhle podezřelým světě
 kde odevzdáváš svou duši
 ve válce proti ostatním
 doplatníkům
 na cestě do světa a v něm
 všechno začíná být podezřelý
 tvý přátelé se motají
 v studených stinných ulicích
 to dunění je tep srdce v sutinách
 kde leží jako mrtvola malýho psa
 v pytli
 samotáři sou šíleně podezřelí
 vůbec nevycházej z jedinýho parku
 a v bundách nosej nože
 nůžky tajemný ptáci se navzády
 rozhodli přestat cizbát
 v špičkové kompozici u sta
 všechny punny stoly se přes noc
 starýmu sviněmu v řevu
 mimořádně samčího měsíce
 stala se sezóna prostě tajnou
 už sem si naprůsk ani nevím
 zapomněl sem svý číslo
 nevím jak vyhlídám
 v mimořádně podezřelým světě
 roku nevím kdy

indiánský rys

když mi bylo asi 7 nebo 8
přišla jedna z těch vln
steismu sotva jsme přestali
mučit mouchy trhat jim křídla
topit je atd.
školní výchova zesílila všichni
jsme zjistili že tělocvikařka
začala zas skrejšvat kříž
mezi prsy

skobičáky jsme vyměnili za praky
s leteckou gumou byli jsme
prostě silnější a bili se
právě tak botama tačkama a byli
za to trestaní
ve škole se hodně mluvilo
o zvěrstvech jezuitů
o tom že kosmonauti tam sou
On ne většinou
nám to bylo jedno

v neděli dopoledne dávali kovbojky
a filmy o Indiánech
Lex Barker Gojko Mitič Bílá
Holubice atd.
s bráchou
jsme museli do kostela
rodiče vedli vypjatou poziční válku
s námi s komunistama s celým národem
sraženým do žumy
prohrávali
vyjel proti nim i Pierre Brice

stál jsem na dlaždicích nad kryptama
v chrámu sv. Víta
a vzteky skřípal
malejma zubama
protože v tu chvíli Gojko
dostal svého 60týho zlosyna
a držel ho pod kostěnou kudlou
nebyl jsem ořítom
počítal jsem čas pohled upřený
nikam
ta trpící zmučená tvář
najednou se na mě usmál
dřevo ožilo z hořících ran
sálal plamen stál jsem tam
Ježíš se na mě díval
a usmál se otevřel jsem ústa
a chtěl vykřiknout ale
mlčel jsem do dusy
mi vletěla moucha spolkl jsem ji
a všechno bylo jako dřív slyšel jsem ji
bzučet
v sobě a omdlel jsem

modlit jsem se začal později
i když Bůh má pořád
indiánský rys

by byli ve třídě čtyři
křesťani
Kramerová ... Holý emigroval Dub
je u fízlů /každěj to říká/
a já se tu pořád motám
mezi kostelem a westernem
a zase jsem začal
s rozkoší zabíjet mouchy
dlení novinama
přátí po nich tluču
a je jich tu pořád nekonečno
těch malejch slunečních tygrů
vyřiznutejch obloze kusem
skla přes díru
ve stěně bytu
kudy táhne

tuto možnost máte každou noc

setrváte-li u svých televizorů
máte každou noc možnost
slyšet státní hymnu
a rušno řvou ptáci stejně pěkně
ať už jste přítomni
mysleli na cokoli

pokud máte kocovinu pokud vás souží
nějaká choroba máte-li volno nebo jste právě
ukončili pracovní poměr
musí vás ranní křik ptáků rušit
vždy máte možnost ptáky postřílet nebo otrávit
pokud se k tomuto rozhodnutí
necítíte oprávněni
nechte to na svých poslancích
které jste si zvolili
ti to neudělají
a je přece neodstřelíte
za takovou ptákovinu

zvyknete si
časem všechno zapadne do starých kolejí
a každou noc
je v televizi státní hymna
některé roleiny se v noci shromáždí
a pozorují třenotající se vlajku
muži mají tvrdé rysy
ženy jsou dojaty děti
mládežou vysílením
ach
já se chci také dívat
i se svou milovanou
musím se naučit
ovládat ty knoflíky leštit anténu
v noci vstoupím k hymně polooblečení
ale než zazní volebné tóny vzájemně se upravíme
a rušno vydržíme
tu strašnou píseň přírody ten křik ptáků
asi budeme muset jíst víc prášků
počkáme neopraví tramvaje a na auta
která zpev přehluší

dnes se také díváme na televizi
jsou tam profesionálové
a právě jde o lósku
ukazují svůj nahý těla
žasnoucímú Československu
a jsou s ním ve vesmíru

já taky
a moje drahá taky

kolotoč

cestou z té plechové boudy
 mí bylo ve vatáku vedro
 táh sem na zídcech
 propanbutanovou bombu
 a myslel na svou ženu

zapálil jsem si
 před burlovou gymnasia
 u oken
 telocvičny podíval jsem se
 dovnitř bylo tam asi třicet
 sedmnáctiletých holek
 všechny v kalhotkách a tričkách
 všechny v plynových maskách
 bestie v teplácích
 řvala povely
 holky pochodovaly
 a plížily se
 všechny ty skvěly těla
 jediná neřekla: ne
 ty své západnický hadry
 maj v batnách tady čekaj
 na válku studovou aby z nich
 něco bylo je to zvláštní
 trochu zvrhlý
 co by tomu řekl Seifert
 dotáh sem bombu do třetího patra kopnutím
 otevřel a pak jsme se dívali do kamen
 a čekali až se uvaří voda
 na černý kafe vyprávěli jsme si o tom
 šíleným světě co nás obklopuje a o našem
 šílenství
 anekdoty
 ty židovský
 ty sprostý
 ty politický
 pár jich znala i německy
 ale tomu jsem nerozuměl bylo nam jasný
 že jestli spolu zůstaneme uvidíme naše děti
 jak jsou to školy a z ní a jinam celej kolotoč bavili jsme se
 o těch prvních
 kopancích všech těch zkouškách
 těch krasách světa
 a taky jsme se posmívali
 jeden druhému: to je pořád lepší
 než se sám
 šklebit do zrcadla

povídal jsem jí o těch holkách
 o těch hezkých cvičenejch;
 nejzdrůdnější svět bude ten
 kde všechno pozorovatelný
 bude nejprůirozenější a zvrhlejší

než o věku zavrženíhodná portava
voyeura; bude psancem psanců ten
kdo se dívá moc chytrý
já moje uvažování nepřinášelo ale
směla se otevřela lehev novídali jsme si
a koukali do kamen kde hořela
obvyklá dávka mejch textů "jako Seifert to sice
nikdy nenapí eš ale panůka
si ze něj můžeš dát" podalo mi noviny
kde psali o tý smrti
blbě
jako o všem
pili jsme to co koupila
a pak jsem si všim
že kámen hořej nějak tmín
než obvykle
začel jsem počítat stíny na zdi
plyn
slyšel jako když dobře stažená struna krájí
hebký zbytky dechu
v tvým hrdle a moje kočka
vypadala nejdnou starší
a utahanější slyšel jsem čas
svířet okolo viděl jsem ten šíp
s kamenným hrotem
seknout o pancíř
a nechat tam prám zlomit se věděl jsem
že strach bych nezešílel
budu mít jen tak dlouho
dokud se to nestane potom
bylo těch panáků víc my byli dva
a v šíleném smutku bylo ticho
v noci jsem se probudil víc sám
a koukal na ni
ale no jo byla tma za tejden mi to bylo jedno
a pak byla ve vatáku zima a zas vedro
a tehdy jsem na pohřeb
za havrana stejně nešel
a pořád se v noci budím
ted zas vedle někoho jinýho
koukám na ni
dívám se
a už sem si zryk
že právě v tý chvíli je smrt
a šílenství a samota tak akorát
nejblíží
a že některejm vtípům
stejně nikdy neporozumím
a že texty budou hořet pořád dál a pořád stejně
a bez zvláštních ohledů k živejm
holčkám a mrtvejm básníkům
který se nezávisle na mně
a jako já
pohybujou v plamenech
na kolotoči

avantgardní tanečnice

avantgardní tanečnice
mě pozvala do avantgardního divadla
na netradiční představení

o přestávce jsme seděli ve tmě
u malého stolku
abych vypadal starší
nechal jsem si tři tejdny
růst vousy
jaká jsem byla?
její krásná tvář
byla bílá a růžová
klaunsky napudrovaná
vjel jsem jí rukou pod sukní
a hladil ji
úsměv jí rozchlípl rty
jako když rozřízneš hladkou
papírovou stěnu čínského domku
kterej sem si v myslel
ruce roztrhly program
a nehty se zběsile zasekly do dlaní
trochu světla přece jen padlo
na lícní kosti
vypjatá jak šíleněj černej kůň
na svahu kolmo proti klečícímu moři
dotkla se mé levým ramenem
který zkroutila lehké křeč
trvalo nám čtyři minuty
tohle tradiční představení
s vyloučením veřejnosti
bez repríz
bez květin
a na potlesk sere pes

emoce

věš kostela trčí k nebi
jakoby tu měla být navědy
špicí probodává
lesknoucí se vzduch
slunce posalu zapadá
už je za domem
který je na obzoru

a já jíst nechci
nemám hlad
já už vůbec nikdy jíst nebudu
já jsem blázen

z domů se kouří
okna jsou otevřená
jsou tam lidské obličej

světlo se chvěje
před tím než zmizí
po ulici nejde vůbec nikdo
jenom já
hlavní ulice je plná sloganů

už se nechci takhle dít
chtěl jsem utéct
ale zotročili mě
málem mě zabili v džungli
nechci pracovat

mám v sobě tolik nenávisti
protože o mům životě
rozhodují idioti

práce je nedostatek času
oběsit v kanále
proto chci tolik věcí
o nichž nejsem přesvědčen
vůbec nechci ale musím

vim že musím
protože nevím vůbec nic

teď ale

útržkovitý zprávy
o tvým životě
se dozvídám jen od různých známejch
když se tak žvaní
o všem o všech
často teď chodím na návštěvy
pod blbejma záminkama
jako jsou například knihy
přednášky
půjčování a vraconí
mně nepotřebnejch věcí
útržkovitý zprávy o mým životě
se můžeš například dozvědát
z těchle věcí který píšu
ale to je všechno vymyšlený
takže me deší ten obraz
kterej si o mně děláš

nikdy jsem ti nic nezamlčel
jen jednu věc
když jsem tě naposledy doprovázel
v noci pustým Sašichovem
v té dlouhé ulici vedoucí do svahu
viděl jsem oknem přízemního bytu
oběsence
ty ne
díky svý malý postavě
byl to starej muž
kdykoli jsem tě v noci doprovázel
ještě avítil
asi četl
nebo pil
nebo plakal
teď visel od stropu
nohy nad podlahou
tak na vzdálenost židle
do obličeje mu videt nebylo
visel zuby ke mně
povídala jsi něco důležitýho
a byla naštvaná že tě neposlouchám
ten oběsenej muž tě taky neslyšel
předstíral jsem že si zapaluju cigaretu
abych si byl jist
ale visel tam nepohnutě mrtvej
šli jsme dál
protože ty bys mi nevěřila chtěla ho videt
musel bych tě vzít na ramena a vysadit
to se mi tehdy nezdálo
byl jsem s ním radši sám
a s tebou taky
teď ale lituju
že jsem ti ho neukázal

bestseller

To je teda fakt blbý
že máš tzv. depresi
napíš o tom do Mladého světa
báseň, ty krávo

"zvláštní stav například je
když zoufalství přestane být
věcí nápravy a stane se daností
setrávající v hybridní
a bytující zde"
slyšel jsem včera filozofa
na tajné přednášce
kam jsem omylem šel
poněkud připeřen
takže nešťastí
víc mi už nehematuju
nak jsem jel v stínový tramvaji
k utajenému člónku undergroundu
který mi hlá x samizdatů
v legrační tašce s Pifíkem

svět začíná bejt podezřelej
de ti po koulích jak buldok
kdybich měl uhry měl bych starosti
ale sem hezkej kluk
žiju v králov. domácnosti na dluh
kdybich měl sestru mohl bych s ní spát
ale takhle nezbyvá než líbat ropucha
je nu za drachou a čekat
až vykvete princezna z níž učiním
hlavní hrdinku bestselleru Tři sestry
anebo Tři bratři: stíhá pivo čena.

Je třeba být se impulzivní touhy
podřezat se
po dobrém obědě
po kouření s pomeranči
jeďu v minii
jak v zaplaceném taxíku
ovšemže bez účinné účinky.

nákláďáky

srdce hnije v podzimech
v sítku jak starý čaj
z divokých bylin
zapamatovaných dnů

na pozadí měsíční krajiny
vzhůru do kopce
jde těhotná žena
v ruce igelitový pytel
do kterého sbírá
kusy uhlí
vypuště z nákláďáku

"do srdce kam si mi sláp
se ještě vejdeš
ale do programu ne"

na pozadí krajiny
s nějakým měsícem
sbírá těhotná žena
malé šílence černé věci

nákláďáky vynechaly děti
a přejely myš
a přešly psa jak se řítěj
do kopce konečniců
uvyklý na měsíc

nedělní chvíle poezie

jsem tak děsně inteligentní
a šíleně sečtelej
že ti vůbec nerzumím
letištní hajzl
je méně frekventovaněj
než můj mozek
navštěvovaněj demony
málo tys mě viděl
jsem opravdový b sník
když tiše a skromně
močím z postele
a těším se na další vuvřiny
mám pocíty vesmírný hrůzy
který zakouším za celý lidstvo
a tak se nezlob
ale vůbec nerozumím tomu
že mi nechceš vykourřit páro

v neděli večer
když je mi blbě

jednou se mi zdála ...

jednou se mi zdála
agresivní poezie
stezka ze hřebíků
byly tam hrany noci
a další rekvizity

probudili jsme se
za svítání
co rozsečalo tmu
na pár vlhkých hadrů
které jdou
do děr pod Petřínem

oba jsme se probudili
s tímto smíchem
jenže noc nechala na posteli
trochu slin a mna
a krve

ani po rozhodnutí
že se přestěhuje
jsme se nezbavili
tý žahavky

jen se podívej
na ty bleďé chodce
všechny je má noc
v drápech
všechny živý

ani jednou moje milá

asi jednou
dáš odpověď sobě

proč nejkrásnější chlap
ve státě
v roztrhaném kabátě

dá tělu
tvý ozdobí
tiše, milá, tiše
visetí na skobě

to bude tvrdý

je to fakt blbý být schizofrenik
ale jde to
a když máš někoho
komu to může říct
někoho s pevnou postavou

já ji postava je v lui pekná
a on se velice veselo lící
v zimě už bu o možná sánkovat
je to velká legrace

budou tam známý
budou tam mladí umelci
lidí z různých kapel
několik příbuzných
možná budeš celá v bílým
natočíme slavnost na video
vyfotíme knoze
bude se nám líbit
přibližně za měsíc se všichni sejdem
kolem stolu který bude vypadat
jako létající talíř
zvnitř bude mít šuplata
tajný zásuvky
bude mít dřevěný vnitřnosti
a na obruse se budou lesknout přibory
naši přátelé rychle obsadí všechny židle
a já se opiju
miláčku já se strašně opiju
a řeknu ti něco jako: políbit
někoho jiného než tebe
je jako utřít svou mužskou čelist
do ulrousku
a vyhodit ho

a už budu cejtit
že mě pitomý mládí ani nanechalo vyspat
a že starej dábel
dobře zná svůj porno

seznámíme mezi sebou lidi z našich rodin
to bude tvrdý

ta paní mlčí
už nemluví lidskou řečí
to je tvoje matka
každý večer je sama doma
dívá se na televizi
a pláče

kinu maj program ty ten zlatej řetěz

chci s tebou spát
í dnes 1. října
ale z pochopitelných důvodů to půjde
až někdy po 19tym
bylo by obecně prosněšný
abychom spolu nespalí nikdy
protože jednou tě z toho stejně čapne
obávaná mrcha
a já zapálím město na 6 místech
nebo se zle usměju na prvního policajta
co uvidím
a už se nesetkáme
napiš same udání protože já tě chci
a na město kašlu
možná jsem měl jít za knězem
dovyprávět o třetím metru
co tu kroutím v kanále
ale kněze odvezli do lesa
mohl jsem se ožrat
ale to denně nejde
mohl jsem studovat
ale to těžko protože už dvě noci
krouží nad městem rážovej Mikimaus
s dvoumetrovým párem
tak radši jezím metrem
v Alfě dávaj Dobyvatele z racené archy
u Hradeb Tarzana
někde jinde ET
je to tu jak na Západě
tak už se všichni vrátte
motám se po kočlích hlavici
o dól náchnoucí Vltavy
po jejíž hladině plavou zel né oči
jimž měsíc uvyklej na ledu cos
obarvil vodu do podoby utonulýho těla
ozdobenýho těžkým zlatým řetězem

SYLVA FISCHEROVÁ

se narodila 5. listopadu 1963 v Praze. Žila v Olomouci na Moravě a nyní studuje v Praze na Filosofické fakultě klasické jazyky.

Publikovala ve dvou oficiálních almanaších mladé poezie: "Zvláštní znamení" /Československý spisovatel, 1985/ a "Klíčení" /Mladá fronta 1985/.

Její vlastní básnickou sbírku "Chvění závodních koní" vydala také Mladá fronta /1986/.

Publikovala i v zahraničních poetických časopisech: "Field" /Ohio 1987/, "Verse" a "Edinburgh review" /Velká Británie/ a chystá se výbor v "Bloodaxe Books" /Velká Británie/.

Zde uvedené verše byly vybrány ze sbírky "Chvění závodních koní" a z dosud nepublikovaných rukopisů.

— 100 —

Chtěly jsme mlčet, mlčet, mlčet,
záhadné hláskové
záhony se zeleninou, viklefský tok řeči,
andante, adagio, lask. a smrt
na starém klavíru,
chtěly jsme mlčet

a nemyslet na své prsa, vlasy a pohlaví.

ale aničlé, podezřívavě
zastavili nad námi a zavštřili
čest mladých herců
prošlo kolem plotu a zavštřilo klín,
chtěly jsme mlčet, ale babka
s vozíkem zeleniny
po nás hodila dvě stokilové mrkve a řekla
Dobry den.

Praha příchozího

Nikdo mi neřek jak se má lít a kdy se
píje bolehlav

z čířukou a na kterého svatého

Nikdo mi neřek jak se chodí nočním mestem
aby nebyl slyšet pláč

ten neustálý pláč luceren a tramvajových dveří
co prochází škvírami mezi lidmi
jako od nekonečna po nekonečno natažená
nejvyšší struna houslí

Praha je veliký studený kvádr když padne
noc a ta noc je pod tím kvádrem
choším po jeho hraně a nahoru a dole
mluví lidé jsou si sebou tak jistí
jako labutě na Vltavě
ranní snídání

ale mně nikdo neřek jak chodit

po hraně kvádrů

na kterém rohu spadnout

a na kterém chytat duté ptačí kosti

Z dutých kostí jsme si udělali

syrinx

a hrajem na nábřeží

i když nám nikdo neřek

že syrx je a my jsme a dát to dohromady je

krásný

že Praha je veliký dryák ředěný Vltavou

že se v sobě prelévá jako prezidentské vlnjku

na Hradě

a jako ona i Praha někdy mizí

a to je konečné čas zjistit kdo jsme

a jak daleko je láska.

Zahradě

... poslouchám
své kroky, jak rezonují
o stěny loubí, ztmavlé, s probleskujícími
růžemi,
těžký ornament, jako hudba etud
malých Mozartů
v bílých parukách.

Je tu neživo a temno. Tyhle zbloudilé
lesklé listy
padející jako zapomnění, bílé sochy
s rukama vztaženými do prázdna
jako by říkaly:
prázdná lze hmatat,
je studená a suchá,
neber si,

nic neumírá
v té pastelové černi
tlení
a zánik
je daleko, dál než ukazují
naše vztažené ruce -

a tak jsme tu teď zůstaly
s očima vypitými, bílé, bezzubé,
snášející se jako zapomnění,
omývány prázdňem.

A stále dokola
táhle rezonující loubí,
věčné monotónní
pohyby nohou
do rytmu unavených etud,
unavených napudrovaných
paruk, které už dávno někde
uhnily -
tady neshnije nic, jen tlení
vše hladí bílými kamennými rukama, a jediný zvuk
jsou mé kroky, které jakoby
chtěly někde dojít.

Kolíbá se to
ze strany na stranu, ale strany ornamentu
jsou stejné,
i gesto soch
je stále totéž, táž běl
a roztlučená šed' pod záhony,

ztuhlé entity, zbytečně
zbloudilé listy, mé ruce
omývané prázdňem
do rytmu etud

unavených jako zapomnění,
jak bílé střídání generací,
jako čas;

jako mě kroky

v tom Ráji,

v té imitaci Inferna,

Ráj, bůh, Kristus a jejich svita,

svita pastelového tlení a nehybných soch,

bludiště ornamentu,

bludiště ornamentu,

bludiště ornamentu.

Půlnoční piják čaje

Rozkrojil jsem chleba a obě půlky pomazal máslem.
Nalil jsem čaj do dvou šálků a začal pít.

Přívál epična za oknem mě trochu děsil,
ale jak pivní sýr
už z délky táhlo
drama.

Tulipánu upadl první okvětní list do záhybu kůže
mého lokte a v tu chvíli ucítil jsem
že stárnu.

Také čaj byl už studený a snažil se marně
napovědět chlebu.
Vskutku, není síla:
šálek z čajem jsem neuzvedl.

I naklonil jsem ústa
k jeho okraji a uviděl,
že po celou dobu
macha se mi upřeně dívala
do očí.

Poslední milovníci jasných obrazů

Byla tak nesmyslně krásná
 před starým rozpadlým domem
 chyběla jí jen síť
 plná lesklých mrtvých ryb
 anebo sklenice melounové šťávy
 sponka ve vlasech
 něco osobního
 jako když řeknete
 "Vskutku Uhlí hoří"
 anebo
 "Holubi se nejraději procházejí
 po zeleném pásu duhy"

Byla tak nesmyslně krásná
 jak voda když spadne
 do jiné vody
 jako dům nad jezerem
 který má dva životy
 a druhý marnotratně dává
 rybám
 a nočním plavcům

A ptali se -
 proč stojí
 u starého rozpadlého domu
 ona která se narodila k tomu
 aby přivazovala šátky
 k mořským vlnám?

Nahoře někdo se skřípotem
 otevřel okno
 a ona sáhla do kapsy
 a vytáhla chleba s máslem
 a oni se odvrátili
 a odešli

poslední milovníci jasných obrazů

Nejveselejší země světa

Sedl si a řekl:

Zahrejte mi trubku, ale aby
to bylo jak flétna,
zahrejte mi basu,
ale aby to byla harfa.

Byl to nejlepší orchestr světa.
Zahráli.

Řekl:

Přetrhejte struny
a zahrejte písní lásky.

Přetrhali struny

a druhý houslista políbil housle.

Řekl:

Zahrejte apokalypsu.

Byl to nejlepší orchestr světa.

Odložili nástroje
a stáli s prázdnými
rukama.

Řekl:

To je jen první
z jejích jezdců.

A spálil jím před očima violy,
housle, kůži bubnu,
roztavil trubky a činely.
To byl druhý, řekl.

A víte

kdo je třetí?

Pod namířenými puškama
hrát jejích hymnu.

A čtvrtý je

hrát jí sám,

bez donucení,

vplítat do ní

kousky Mozarta

a myslet, že tím něco
zachráníte.

Byla to generálka
pro případ obsazení.

Když je obsadili,

zavolali nejlepší orchestr světa

a řekli:

Hrejte valčíky, polky, kvapíky,
kvapíky, polky, valčíky.

Je to už dlouho

nejveselejší země světa.

Velká zrcadla

I.

A mluvili jsme
o možných světech

a on
se občas podíval
po holcičkách

a ona
se zvedla a odešla. Má přítelkyně,
která vypadá
jako švédská vložka.

A odešel i "posle ní Kelt"

a on,
ten chytrý Žid,
mi zase začal říkat

Arture.

Mí přátelé.

II.

Plány do budoucna
a velká zrcadla.
Cesty, vlak do světlych
končin, snář.

Padne soumrak

a obr z se mění:

křeslo,
stará žena, já,
pije víno,

kruhy dobra a kruhy zla

se překrývají, prostupují
a mizí, geometrie
možných světů

a kde jsou oni,

mi přátelé? kteří mi dali
ta velká zrcadla,

stará žena
ve starém křesle
když padá soumrak
a čůry kabát
a čůry čela
jsou jedny a tytéž,

jsi vlastně chtěla, nebudu to vědět
stejně jako teď? tak vždycky zůs

nejasně z lamání

a rudý tanec sarti

jen v jednom z možných světů,
rychleji, rychleji
vosková panenka, stará žena
ve starém křesle
v tom nejlepším
ze všech světů -

A oni přicházejí, hosté čekající na lůh

Viděla jsem matku
tisíckrát zalívat
mrtvý ibísek,
slyšela jsem knihovny, jak
sténají,
když jsem četla
otcovy paměti
a o kus dál
tloukly o kol je
hluboce noční rychlíky -

a to je život, pro to
se to všechno dělá,
pro tyto chvíle

čisté lásky?
smutné lásky,
pro chvíle smrti,
kdy neúprosné můry jasu
ochřbtlou
a vzkešší mrtvé

a oni přicházejí -
hosté čekající na lůh,
s tou svou veselou skepsí
a barevnými
historkami od Hospodina
znovu zalidní
přestavěný dům.

Ještě dnes
vidím to rno, kdy otec umíral
a k dospělým
bylo tak daleko,
k jejich svetu smluvených znamení,
k politice a ke kávě,
tak daleko -

a teď t. sedím a čekám na hosty
v přestavěném domě.

Stíny olaček se smějí a volají
Slyšel
Pojd do té jámy
nestavených úst!

Jsou to zešlélé Erínye
v hedvábných černých šátcích, paměť sama,
které o smrti
nevědí nic.

A oni přicházejí, hosté čekající na lůh

Chvění závodních koní

Někdy stačí jen zhasnout lampu
a sedět

v noci modré
jak chvění závodních koní.

Ale co když je chvění závodních koní
zelené?

A co když je hnědé?

Řekli: Je žlutá víc červené než bílá?

Je záclona víc stůl než
bota?

Je tabák víc dymka než
zápalky?

Opravdu, hloupé otázky
a oni se vysmívali.

Ale to proto že neznají
chvění závodních koní!
To chvění závodních koní!

Ale bez levhartů
brána mého soukromého hřbitova

Nebudu litovat, nebudu milovat. Příliš
učesání levhartí -

ty happyendy. A málo odvahy
říct že něco je tak jak to je, univerzitní

holčičky v bufetu pijou kávu
a myslí na večer, na čisté prádlo.

Kdo učesá ty levharty? Otočili se
na mě, a já řekla: Nemám hřebec,
velice případné, velice případné.
Levhartí happyendy, ale bez levhartů

brána mého soukromého hřbitova:
tisíc mých hrobů, jeden maminčin

a jeden tvůj, Petro.
Když otce pohřbíš dřív,

než se v duchu
poprvý zabiješ. Petro, ty, které se zdálo
o mých rukou.

Jsem já snad strážcem bratra svého?

Tak se tehdy zeptal
a bylo náhle těžko na zemi,
jak když si uplivne pták,
jako když na lůžku obrátí se žena
k muži zády.

Budeme strážit bratry své, řekli jste
v té noci valkýr, ohně a písní z Valhaly.
Ale už tehdy jste věděli, že lžete.
Ale už tehdy jste věděli, že vaše láska
stačí tak sotva na
"neztratit účtu v sebe".
Už tehdy jste věděli, že je vás příliš mnoho,
než aby On ztratil všechny.

Nikdo po vás nechtěl
tu přísahu. A oči valkýr
dál září ze tmy
jak pozlacená slina,
jako inkvizice.

Mechanismy

Když nemáš -

stálý místo na spaní, tek to pochopíš,

jinek ne:

pocit, že úplnou náhodou

o večírkové noci

tě někdo vyzvracel,

někdo vyzvracel: "a to je

poslední plot mechanismu," řekl anemický malíř

který maloval

jen červená žlutá bílá prostěradla

tři základní barvy života. Ó vyjeté

spoje myšlenek, ó betonové fráze z novin:

mechanismus, že jde o víc než

mechanismus, já

přece nejsem

vševědoucí bůh, rybička na jehlanu nebe, vrcholný

rozsuditel,

laissez me vivre, vy popolední žluté větry, které

Septáte:

Musíme jíst a musíme pít. To je

všechno.

vy popolední žluté větry, které jíte

mé vlasy a pijete mou krev.

a vzpomenu na jsem si na Matyáše Brauna

a na jeho těžké rozevláté sáčky
s otevřenými ústy,
jako by chtěly zachytit všechno co se
zachytit dá,
ošklivý Ježíš na kříži
s otevřenými ústy,

malí andělé s tvářemi čtyřicetiletých
imbecilů
s otevřenými ústy,

a vzpomenu na jsem si na posmrtnou masku
svého otce,
vypadá na ní jako krásná žena,
jako neznámá ze Seiny,
ale snad to dělá
jejich společná běl
a prázdnota očí bez panenek
a to, že jsou oba mrtví,

a vzpomenu na jsem si na jeden večer z konce února
kdy ses mě zeptal jestli ti můžu odpustit
že
/na stole stála fotka Nezvala
s Picass
Picasso mu tam sahá
sotva nad pás
a jsou sježdění uměním a pohledem
do kamery/,

a vzpomenu na jsem si na jeden dům
na Strossmayerově n. městí,
někdo tam napsal Miluji tě
bílou křídou,
Miluji tě zcela adresně všem kteří jdou kolem
jezdím tam v dycky, když se mi chce umřít
a mít posmrtnou masku jako krásný muž,
jako Neznámý z Vltavy,
jezdím tam, protože tohle Miluji Tě
je jediné ze všech které přetrvá,
tehdy stojím s doširoka
rozevřenými ústy,
opírám se zády o stánek
s tabákem
a hledím na křídou bílou
jako posmrtná maska mého otce.

Běž za mě prosit, sestro,

prázdnoto

mojí krve, poslední

slepoto, tvé břečťanové tělo a

páže ve tváři,

vyprázdněná jistoto

bez určení, o které nevím nic,

Běž za mě prosit, sestro,

tvá krásná špičatá prsa,

tvé celodenní mlčelivá kouření

v křesle,

severní nebe v dešti jsou tvé oči

a váhavá, jasná hudba

je ta aura, která tě obklopuje,

před kterou

zaklóním tvář,

jsi konec a přítomnost bez obrysů.

Prázdnoto

mojí krve,

běž za mě prosit a neptej se,

kdy půjdu prosit já za tebe.

O B S A H

LENKA MAREČKOVÁ - 4 -

- 1/ Tam někde je moje postel
- 2/ Sluneční paprsky šikmo dopadají
- 3/ Z cemballa nad mou hlavou
- 4/ U pana kapitána na stole
- 5/ Noc se proměnila
- 6/ Nahé ruce stromů
- 7/ Dal jsi mi letos o vánocích
- 8/ Tvé oči
- 9/ Ty který ležíš v nejtemnějším koutě svého
nitra
- 10/ Potkala jsem několik bláznů
- 11/ Hledám svou tvář

PETR PLACÁK - 17 -

- 1/ Sváteční ráno
Opravdu proto nejsem
- 2/ Zjevení
Hledal jsem duši
- 3/ Byla jasná noc
Půjdu mezi ovce
- 4/ Opuštěný pokoj
Děda
- 5/ Než začne den
Výchova
- 6/ Snáhové vločky
- 7/ Hvězdy, červené víno a podzim
Na Palachově náměstí
- 8/ Až budu v očištcí
Smrt
- 9/ Imaginární návštěva

- 1/ V protějším okně
- 2/ Ale na nebi
- 3/ Jomu Keverovi
- 4/ Procházka městem
- 5/ Hon
- 6/ V dopisech nazýváš mne ženou
- 7/ V očích dvě oblohy
- 8/ Někdo do země zasel
- 9/ V kopcích se zatoulala stáda
- 10/ Dlaně jsou otevřeny do noci
- 11/ Z dálav
- 12/ Je cesta domem zavřená
- 13/ Jako by nemoc přepadla tvou šíjí
- 14/ Za oknem se stmívá
- 15/ Tak již zase jdu po schodech
- 16/ Hodiny spí
- 17/ Změstečka odešli lidé
- 18/ Pomníček mrtvé dívky pod oknem
- 19/ Kdysi dávno
- 20/ Ať jsi se jmenovala jakkoliv
- 21/ Hrabě z Wernau

- 1/ Mám křídla plná blech a molů
Spím a sny mám samé hnusné
Prach na kytáři a jednou strunou
- 2/ Kříž na mých zádech nejvíc vadí
Už aby tak byl svátek práce
- 3/ V podivném chvějivém příšeří tone byt
Děsím se krůpějí
- 4/ Noc, noční Praha
Šmíruju triedrem
Ven nepůjdu
- 5/ Vlhkem mi zavoněl magický říjen
Jsem hratka prachu ze svých kostí
Nevím dnes o ničem
- 6/ Jako bych zaslechl nějaké volání
Obut a oblečen počítám minuty

- Bylo mi dneska tak smutno
 8/ V nádražní hospodě
 9/ Zkus prosit cestou cizí chodce
 Tvář zabořil jsem do podušky
 Přineslas dvě porce řízků
 10/ Veškeré psaní dnes zdá se mi pitomé
 Nechtě jsem si polil kafem
 11/ Chci-li zmizet beze stopy
 Kruh kolem lůžka
 12/ Kde život můj je v půli
 Ozářen svícem
 I já už tuším
 Jsem nezvaný host

VÍT KREMLIČKA - 63-

- 1/ Džbán
 2/ Po půlnoci II
 3/ Kauzalita
 4/ Bez sebe se neobejdu
 U piva II
 5/ Přání
 6/ Nokturno
 Rozmluva hlíny s hrnčíře
 7/ Po půlnoci III
 Noc s lemury
 8/ Marie
 9/ Nejisto
 10/ Jezero stinné
 11/ Komín k ostatním komínům
 Mé štěstí

LUKÁŠ MARVAN

- 75 -

- 1/ Fialová hvězda
 2/ Stožár
 3/ Levhart nebo leopard
 4/ Hodinky se trochu usmály
 5/6 Přestat se bát
 7/8/9 Vyfoukneš kouř
 10/ Na podzim se otevírá krajina
 11/ Večer a ráno
 12/13 Světla na stropích podzemních stanic
 14/ Vůně

ANNA LEMONOVÁ - 93 -

- 1/ Zhasni
- 2/ Vzdychání
- 3/ Malé noční
- 4/ Blues o ochotě
- 5/ Po flámu
- 6/ Půjdeme spolu do nebe
- 7/ Tenkrát
Odházím
- 8/ Dýchni na zrcadlo
- 9/ Přines mi růži
- 10/ Zelená armáda

ANNA WÄGNEROVÁ - 105 -

- 1/ Jako by mi někdo četl přes rameno
- 2/ Jak rychle se propadám
- 3/ A ty se zamotáváš
- 4/ Vypala ses s věčností
- 5/ Toužím nabrat výšku
- 6/ Dva světy
- 7/ Panna
- 8/ Všechny že odešly ti lásky?
- 9/ Průvod nádherných vagín
- 10/ Soudružka

JÁCHYM TOPOL - 117 -

- 1/ alkoholickéj kánon
v adresáři
- 2/ tajemná sezóna
- 3/4 Indiánský rysy
- 5/ tuto možnost máti každou noc
- 6/7 kolotoč
- 8/ avantgardní tanečnice
- 9/ emoce
- 10/ teď ale
- 11/ bestseller
- 12/ nakladáky
- 13/ jednou se mi zdála
asi jednou moje milá
- 14/ to bude tvrdý
- 15/ kina maj program

- 1/ Chtěly jsme mlčet
- 2/ Praha příchozího
- 3/4 Zahradě
- 5/ Pálnoční piják čaje
- 6/ Poslední milovníci jasných obrazů
- 7/ Nejveselejší země světa
- 8/ Velká zrcadla
- 9/ A oni přicházejí, hosté čekající na lín
- 10/ Chvění závodních koní
- 11/ Ale bez levhartů
- 12/ Jsem já snad strážcem bratra svého?
- 13/ Mechanismy
- 14/ a vzpomenu si na Matyáše Brauna
- 15/ Děž za mne prosit sestru

Vybrala a uspořádala
Eestrice Landovská
v Praze v říjnu 1989
Vydáno ve dvaceti kusech
pro vlastní potřebu
a autory zde zastoupené
B. L. ©

*Rektice
Landovská*

